

Z obsahu:**Duch svatý
a znamení doby**

Jan Pavel II. při
generální audienci
23. září 1998
– strana 2 –

Památná chvíle

16. říjen 1978
v 17.20 se stal pro
Řím i pro svět
nezapomenutelnou
chvílí...
– strana 4 –

**Evangelizace
národů – zvláštní
charisma Jana
Pavla II.**

– strana 6 –

Rok po atentátu

Z homilie Jana Pavla II.
ve Fatimě 13. 5. 1982
– strana 6 –

**Akita potvrdila
Amsterdam**

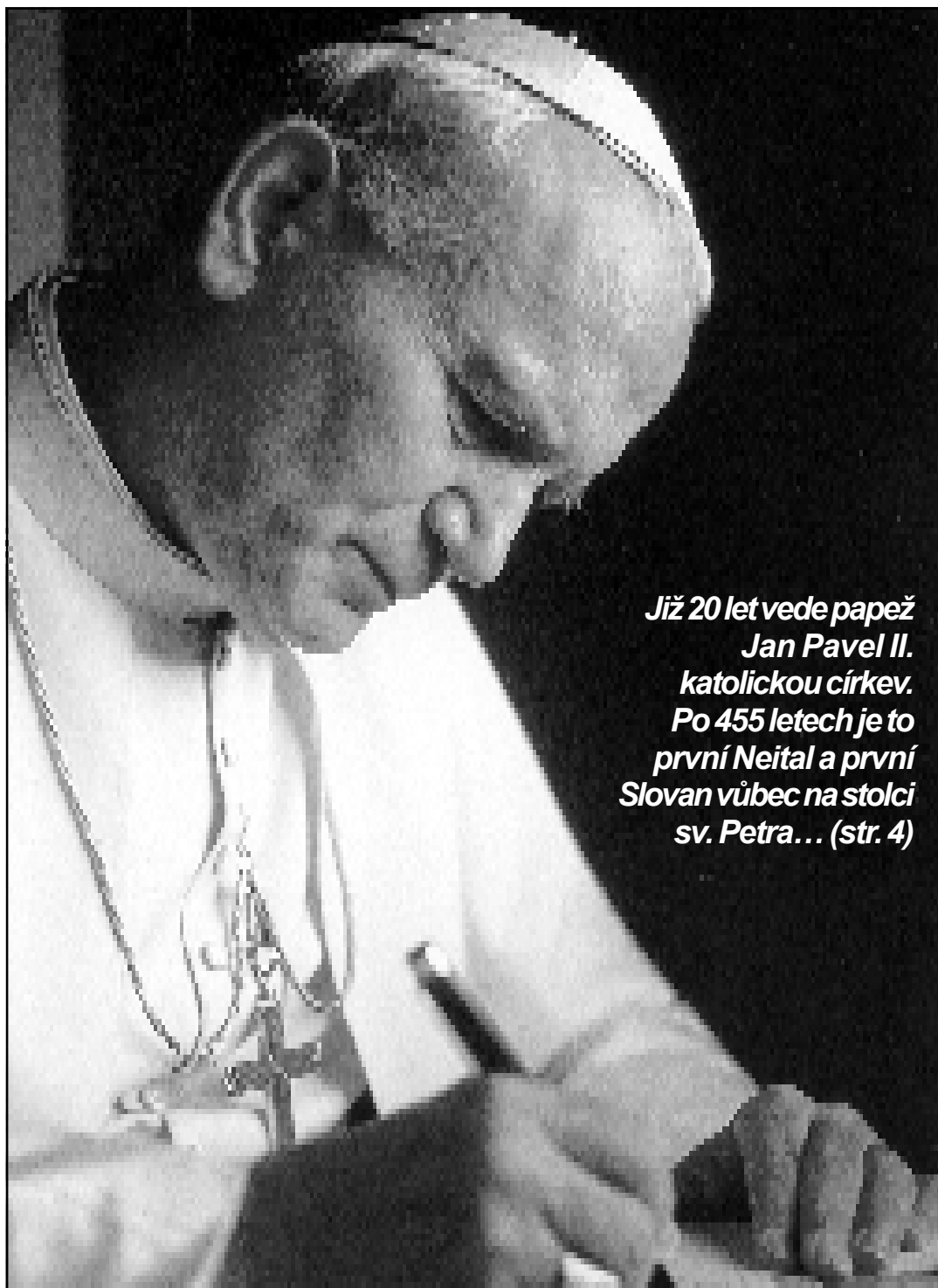
Svědectví filipín-
ského vyslance
Howarda Deea
– strana 8 –

**Maria – Matka naší
důvěry**

– strana 9 –

**Dopis nemocným –
říjen 1998**

– strana 10 –

*Již 20 let vede papež
Jan Pavel II.
katolickou církev.
Po 455 letech je to
první Neital a první
Slovan vůbec na stolci
sv. Petra... (str. 4)*

Duch svatý a znamení doby

Když jsem psal v apoštolském listě *Tertio millenio adveniente* o roku věnovaném Duchu svatému, vyzýval jsem celou Církev, aby »se vrátila k Duchu jako k tomu, kdo v průběhu dějin buduje Boží království a připravuje jeho plné zjevení v Ježíši Kristu tím, že oduševňuje vnitřně člověka a dává v jeho nitru vyklíčit již v průběhu lidského života semenům konečné spásy, která nastane na konci časů«.

Kristus – ústřední bod dějin

Když se ponoříme do perspektivy víry, vidíme, jak jsou dějiny, především po Kristově příchodu, celé **ovinity a proniknuty Božím Duchem**. Je tedy snadno pochopitelné, proč se Církev více než kdy jindy cítí povolána, aby rozlišovala znamení této přítomnosti v dějinách lidstva, s nímž se cítí být po vzoru svého Pána »skutečně vnitřně těsně spjata« (GS 1).

Aby splnila tento svůj »trvalý úkol« (srov. GS 10), je Církev vyzvána, aby stále hlubším a životnějším způsobem odhalovala, že Ježíš Kristus, Pán ukřižovaný a zmrtvýchvstalý, je »klíčem, středem a cílem celých lidských dějin« (GS 10). On představuje »bod, v němž se sbíhají tužby

stal člověkem, uschopňuje je, aby poznávali dějiny a nacházeli v nich znamení Boží přítomnosti a Božího působení.

Apoštol Pavel píše: *Kdo z lidí zná lidské nitro? Jen lidský duch, který je v člověku. Tak ani Boží nitro nezná nikdo, jen Duch Boží. My jsme však nepřijali ducha světa, ale Ducha, který vychází z Boha. Tak můžeme poznat, co všechno nám Bůh dal darem* (1 Kor 2, 11-12). Podporována tímto trvalým darem Ducha Církev zakouší s vnitřní vděčností, že »víra osvěcuje všechno novým světlem a zjevuje Boží záměry týkající se celkového povolání člověka, a proto vede mysl k řešení plně lidským« (GS 11).

Charakter znamení časů

II. vatikánský koncil s použitím výrazu z mluvy samotného Ježíše označuje za »znamení doby« (GS 4) charakteristické znaky přítomnosti a působení Ducha svatého v dějinách.

Napomenutí, které Ježíš adresoval svým současníkům, začíná dnes i pro nás s ozdravující silou: *Vzhled oblohy umíte posoudit, a znamení časů ne? Pokolení zlé a nevěrné se dožaduje znamení, ale nebude mu dáno jiné znamení než znamení Jonášovo* (Mt 16, 3-4).

Z pohledu křesťanské víry výzva k rozlišování znamení časů odpovídá **eschatologické novosti**, která vstoupila do dějin s příchodem Slova mezi nás (srov. J 1, 14).

Ve skutečnosti Ježíš vyzývá k rozlišování ze vztahu ke slovům a skutkům, které svědčí o **blížícím se příchodu Otcova království**. Dokonce zaměřuje a soustřeďuje všechna znamení do záhadného »znamení proroka Jonáše«. Tím zvrátil světskou logiku, která se snaží hledat taková znamení, která posilují touhu po sebejistotě a lidské moci. Jak zdůrazňuje apoštol Pavel, *zatímco židé*

si přejí zázraky a Řekové zase hledají moudrost, my hlásáme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost (1 Kor 1, 22-23).

Kristus – Boží znamení

Jako prvorozený mezi mnoha bratry (srov. Řm 8, 29) Kristus první v sobě přemohl dábelské »pokušení« posloužit si pozemskými prostředky k uskutečnění příchodu Božího království. Bylo tomu tak od mesiánských pokušení na poušti až k sarkastické výzvě, kterou mu adresovali, když byl přibit na kříž: *Jsi-li Syn Boží, sestup z kříže!* (Mt 27, 40). V ukřižovaném Kristu došlo k něčemu, co je možno označit jako **transformace a koncentrace znamení**: On sám je **Božím znamením**, především v tajemství své smrti a zmrtvýchvstání. Abychom rozpoznali znamení jeho přítomnosti v dějinách, musíme se osvobodit od všech pozemských hledisek a **přijmout Ducha**, který *zkoumá všechno, i Boží hlubiny* (1 Kor 2, 10).

Kdybychom se ptali, kdy nadejde uskutečnění Božího království, Ježíš by nám odpověděl tak, jak odpověděl apoštolům, že *nám nepřísluší znát doby (chronoi) a časy (kairoi), které Otec stanovil ve své moci (exousia)*. Ježíš chce i od nás, abychom přijali sílu Ducha svatého a **byli jeho svědky od Jeruzaléma po celém Judsku a Samařsku až do končin země** (Sk 1, 7-8).

Prozřetelnostní dispozice znamení časů byla nejdříve skryta v tajemství Otcova plánu (srov. Řm 16, 25; Ef 3, 9), pak učinila vpád do dějin a v nich se stala cestou paradoxním znamením Syna ukřižovaného a zmrtvýchvstalého (srov. Pt 1, 19-21). Přijali ji a vysvětlovali Kristovi učedníci ve světle moci Ducha v bdělém a činném očekávání konečného příchodu, který teprve

Tak jak se rozšiřuje a postupně diferencuje sféra lidského poznání, musí se také prohlubovat víra tím, že odhaluje tajemství zjevení pravdy, pomáhá pochopit pravdu, o kterou se Bůh tak říkajíc dělí s člověkem. Je-li možno a dokonce nutno si přát, aby obrovská práce v této oblasti respektovala pluralitu metod, pak ovšem není možné, aby se odklátila od zásadní jednoty vědy, víry a morálky jako svého vlastního cíle. A proto také nelze ustoupit od těsné spolupráce teologie a učitelského úřadu Církve. Každý teolog si musí být zvláštním způsobem vědom toho, co vyjádřil sám Kristus, když řekl: »Slovo, které slyšíte, není moje, nýbrž Otce, který mě poslal« (J 14, 24). Nikdo tedy nemůže rozpracovávat teologii jako soubor svých vlastních názorů, ale musí si být vědom svého zvláštního sepětí s tím posláním pravdy, za kterou je Církev odpovědná.

Jan Pavel II.:
Redemptor hominis 19

s sebou přinese stav, kdy se v lůně Otce naplní dějiny jako takové.

A tak se čas pro Otcovy záměry rozprostírá jako výzva k poznání Kristovy lásky, **přesahující všechno poznání, abychom dosáhli plné míry Božích darů** (Ef 3, 18-19). Tajemstvím této cesty je Duch svatý, který nás *uvede do celé pravdy* (J 16, 13).

Se srdcem otevřeným v plné důvěře k této perspektivě naděje prosím Pána o plnost darů Ducha pro celou Církev, aby »jaro« 2. vatikánského koncilu mohlo najít v novém tisíciletí své »léto«, to znamená svůj **zralý rozvoj**« (Discorso nel Concistoro Pubblico Ordinario, 21. 2. 1998 n. 4 in L'Osservatore Romano, 22. 2. 1998 s. 1).

Podle L'Osservatore Romano
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

dějín a civilizace, střed lidského pokolení, radost všech srdcí a naplnění všech jejich tužeb« (GS 45). Církev současně poznává, že Duch svatý tím, že vtiskuje srdcím věřících **živý obraz Božího Syna**, který se

Radost z díků a chvály

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Nikdo se nenašel, kdo by se vrátil
a vzdal chválu Bohu?**

Chceš-li se naučit, jak s opravdovým užitekem přijímat Boží dary, udělej ve své mysli místo po Boží slovo. Postarej se nejdříve, aby kolem tebe i uvnitř v tobě nastalo takové ticho, ve kterém nic neruší tichý hlas Ducha svatého.

Tvůj Pán a Mistr je na cestě do Jeruzaléma k završení svého mesiášského poslání. Již tři roky *chodí a dobře činí* ⁽¹⁾ a jeho jméno se stalo známým po celé zemi. Ti, kteří chtějí využít jeho uzdravující přítomnosti, vynakládají nemalé úsilí, aby se dostali do jeho blízkosti. Patří k nim i ti nejubožejší, které postihla zrádná a krutá choroba malomocenství. Jsou odsouzeni nejen k nelítostnému osudu, aby prožívali, jak se jejich tělo po částech rozpadá, ale navíc jsou vyloučeni z lidské společnosti. Snaž se vžít do jejich zoufalého postavení, snad pak lépe pochopíš, jaké neštěstí je propadnout nesrovnatelně horšímu malomocenství, při němž hříšná závislost odlučuje duši od společenství s Bohem a deformuje ji odpornými ranami a nádory. Pros Pána, aby ses nebezpečného a nakažlivého malomocenství na své duši bál mnohem více než lepry na svém těle.

Společný osud svedl k sobě deset malomocných bez ohledu na to, odkud kdo z nich pochází. Mají nyní všichni jedinou tužbu a společný cíl: najít Ježíše a vyprosit si uzdravení. Nevědí o tom, že Ježíš je vidí dříve, než oni spatří jeho, a obrací k nim vstříc své kroky ještě dlouho před tím, než uslyší jejich prosebné volání. Svádí na jedno místo Boží všemohoucnost a lidskou bídu, aby mohl osvědčit své milosrdenství. Nezaslouží snad Ježíš díky již za to, že sestoupil do slzavého údolí, že prochází touto zemí a všem potřebným tak posílá vstříc naději a víru?

Hlouček vyhoštěných se nemůže k Ježíši přiblížit, tím méně se jej dotknout, jak to udělalo tolik jiných. Jejich důvěra má jedinou šanci. Snad postačí, aby jej alespoň z povzdálí uviděli: *Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi! Zapamatuj si toto zvolání. Kdybys byl jakkoliv daleko od božského Divotvůrce, můžeš si být jist, že tato slova uslyší, protože právě na ně toužebně čeká.*

Ačkoliv je Pánem života i smrti, respektu je Zákon a připomíná jeho platnost i těm, jimž prokazuje dobrodiní. I očištění od malomo-

cenství duše potřebuje být potvrzeno zákonou autoritou. Nehledej si vlastní cesty, jak dojít odpuštění, a děkuj Pánu za instituci svátosti, která ti dává jistotu, že tvoje duše je opravdu očištěna jako po koupeli a můžeš se vrátit do společenství svatých.

Ježíšova dobrota však jde dále než jen k splnění naléhavé prosby. Chce dát prosebníkům nejen zdraví, ale i nový vztah k Bohu. Syrský vojevůdce Náman se také vypravil za izraelským prorokem jen proto, aby opět získal ztracené zdraví. Nerad a teprve na domluvy přátel se pokoří a podstoupí *Božím mužem* předepsaný očištný obřad. Pak ale vystupuje z Jordánu čistý jako dítě. Jestliže moc, kterou Hospodin propůjčil Elizeovi, navrátila i Námanovi zdraví, pak ryzí prorokova nezištnost, obraz Boží velikodušnosti, přispěla k tomu, že uzdravený se od pohanských model obrací k víře v jediného a pravého Boha, který tak nezištně rozdává ze své štědrosti. Odnáší si tedy nakonec mnohem víc, než oč přišel požádat.

Proto čeká Ježíš na návrat těch, kteří je předtím prosili jen z dálky. Není to smutné, že k němu přichází jen jeden z deseti? Nepatříš také k oněm devíti, kteří se nevrátili a nepřišli okusit, *jak dobrý je Pán?* ⁽²⁾ Zeptej se vděčného *cizince*, a on ti dosvědčí, že teprve když *padl na tvář k Ježíšovým nohám*, prožívá dokonalou radost z nového života, který před ním otevřelo Mistrovo milosrdenství.

Děkování a chvála, kterou vzdáváš Bohu, tě uschopňuje zblízka a hlouběji poznávat velikost daru i velikost toho, který je strůjcem všeho tvého dobra. Padneš-li mu k nohám, zvedá tě na své Srdce, protože všechno, co dělá pro tebe, dělá jen proto, aby tě do něho mohl uzavřít. Neustávej proto *zpívat Hospodinu novou píseň* ⁽³⁾.

Nenechávej si však radost díků a chvály jen pro sebe. Přidej se k vděčnému Samaritánovi a *velikým hlasem veleb Boha, uváděj ve známost spásu a spravedlnost, kterou Pán zjevil před zraky pohanů* ⁽⁴⁾. Nejvlastnějším projevem vděčnosti k *Ježíši Kristu, Davidovu potomku, je hlásání evangelia*. V tom neustávej, i kdybys měl kvůli němu třeba *jako zločinec trpět v poutech*. Kéž Boží slovo ani v tvém srdci ani v tvých ústech *nezůstane spoutáno*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Sk 10,38

⁽²⁾ Ž 34, 9

⁽³⁾ srov. resp. žalm 98

⁽⁴⁾ tamtéž

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Král 5,14-17

Náman sestoupil k Jordánu a ponořil se do něho sedmkrát podle nařízení Božího muže Elizea a jeho tělo se obnovilo jako tělo malého dítěte a byl čistý.

Náman se vrátil k Božímu muži s celým svým doprovodem, stanul před ním a řekl: „Hle, už vím, že není Boha po celé zemi, jen v Izraeli. Nyní vezmi, prosím, dar od svého služebníka.“ Elizeus odpověděl: „Jako že je živ Hospodin, jemuž sloužím: Nic nevezmu!“ Ačkoli na něj naléhal, aby vzal, odepřel.

Náman pak řekl: „Když tedy opravdu nechceš, dovol mi vzít tolik prstě, kolik unese spřežení mezků, neboť tvůj služebník nebude už obětovat celopaly a žertvy jiným bohům, jen Hospodinu.“

2. čtení – 2 Tim 2,8-13

Milovaný!

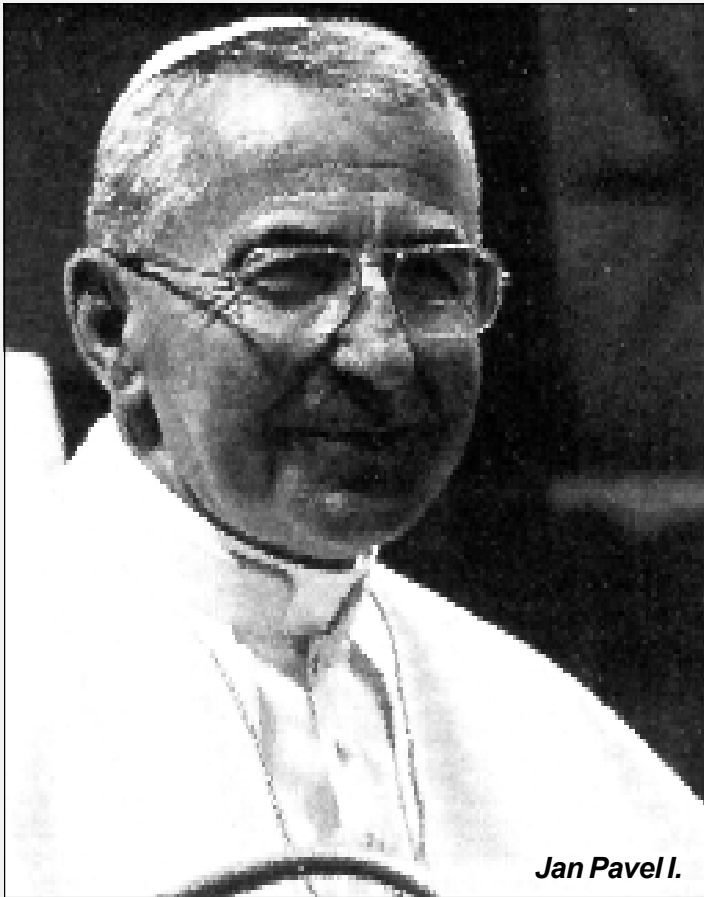
Mysli na Ježíše Krista, Davidova potomka, který byl vzkříšen z mrtvých. To je moje evangelium. Právě kvůli němu trpím, dokonce jako zločinec v poutech. Ale Boží slovo spoutáno není. Proto kvůli vyvoleným snáším všechno, aby také oni došli spásy a věčné slávy skrze Krista Ježíše.

Tohle je jisté: Když jsme s ním umřeli, budeme s ním také žít. Když vytrváme, budeme s ním i kralovat. Když ho zapřeme, zapře také on nás. Ale i když my jsme nevěrní, on zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe.

Evangelium – Lk 17,11-19

Na cestě do Jeruzaléma procházel Ježíš mezi Samařskem a Galilejí. Když přicházel do jedné vesnice, šlo mu naproti deset malomocných. Zůstali stát opodál a volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“

Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněží.“ A jak odcházeli, byli očištěni. Když jeden z nich zpozoroval, že je uzdraven, vrátil se, mocným hlasem velebil Boha, padl mu k nohám tvář až k zemi a děkoval mu. Byl to Samaritán. Ježíš na to řekl: „Nebylo jich snad očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“ A jemu řekl: „Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila.“

Jan Pavel I.

BRATROVO SVĚDECTVÍ

Jan Pavel I. věděl, že bude papežem, ale že jím bude jen velmi krátký čas. Věděl také, že jeho nástupcem bude kardinál Karol Wojtyła. Sdílel to nedávno Edoardo Luciani, bratr »usměvavého papeže«, toho který zasedl na Petrův stolec na pouhý jeden měsíc. V rozhovoru pro deník Corriere della Sera opakoval znovu to, co se z jeho úst dověděli autoři nejnovější knihy o Janu Pavlu I.: »Papež Luciani – kněz světa.«

Během pouti do Fatimy v r. 1978 se tehdejší benátský patriarcha Albino Luciani setkal se setrou Lucií, poslední ze tří dětí, kterým se v r. 1917 zjevila Panna Maria. Vyšel od sestry Lucie na smrt bledý. Přiznal se svému bratru, že rozmluva se sestrou Lucií jej přímo ohromila, ale nechtěl říct nic o jejím obsahu. »Teprve po jeho smrti mi řekl sekretář, který jej doprovázel, že rozmluva se sestrou Lucií trvala dvě hodiny, můj bratr z ní odešel velmi rozrušený a po celou zpáteční cestu nepromluvil ani slovo. Podle mne se dověděl, že bude papežem a že krátce nato zemře.«

Edoardo Luciani také připomíná, že Pavel VI. při krátké návštěvě Benátek vložil na patriarchu svou papežskou štolu. Autoři knihy o Janu Pavlu I. zjistili, že téhož dne ráno udělal nový zápis do své závěti, se kterým souviselo jeho gesto vůči kardinálu Lucianimu: znamenalo to označení nástupce.

Papežský sekretář, nynější biskup John Magee, řekl autorům knihy, že se Jan Pavel I. s ním dva dni před svou smrtí podělil o názor, že jeho nástupcem bude kardinál, který po čas konklave seděl před ním. Není sporu, že tímto kardinálem byl Karol Wojtyła.

-ml- Řím

Památná chvíle

16. říjen 1978 v 17.20 se stal pro Řím i pro svět nezapomenutelnou chvílí. Na Janikulově pahorku se rozsvítil obrovský reflektor, který ozářil svatopetrské náměstí. Záhy nato se obrátil na Sixtinskou kapli. Z komínku Božího domu stoupal bílý dým. Státisíce lidí radostí volalo a tleskalo rukama. Během několika minut se dostavily před baziliku další zástupy ze všech konců města. Reflektory televizních společností ozářily průčelí baziliky sv. Petra. Krátce nato se pohnul závěs v balkóně baziliky. Napětí tohoto historického okamžiku si vychutnal služebně nejstarší kardinál-jáhen Pericie Felici, který pomalu, slovo za slovem vyslovil starou tradiční formuli: *Oznamuji vám velikou radost: máme papeže...* Jásot mu dovolil udělat ještě jednu pauzu... *nejdůstojnějšího kardinála římskokatolické církve Karola Wojtyly.*

Jásot náhle jako by strnul. Italové byli pojednou bezradní, protože slyšeli jméno, které jim bylo cizí. Trvalo to skoro půl hodiny, než se na balkóně objevil nový papež. Chtěl se lidem představit nikoliv jako cizí papež, nýbrž jako biskup města Říma. Bez zábran řekl: »Měl jsem strach přijmout toto jmenování, ale učinil jsem tak v poslušnosti k našemu Pánu Ježíši Kristu a v důvěře k jeho Matce, svaté Panně.« Tady nám Wojtyła ukázal svou hlubokou zbožnost a přirozenou mariánskou úctu, kterou vyjádřil také ve svém hesle: *Totus tuus.*

»Nevím, zda se mohu vyjadřovat ve vaší,« tady se s úsměvem opravil, »naší italské řeči. Když udělám chybu, tak mě opravíte...« Nejpozději při této větě byly přehradly zbořeny. Římané jásalí plni nadšení vstříc novému papeži.

Volání *Viva il papa!* bylo slyšet ve všech městských čtvrtích...

Již 20 let vede papež Jan Pavel II. katolickou církev. Byl to po 455 letech první Neital a první Slovan vůbec na stolci sv. Petra. Jedno je jisté: Na tomto stolci se osvědčil. Důsledně jde ve stopách svých předchůdců a hlásá víru v celém světě. Tím, že poslal víře věrné biskupy do Afriky, Asie a Latinské Ameriky, posílil sebevědomí katolíků v těchto oblastech. Je si vědom, že hlavní těžiště Církve, především pokud jde o počet věřících, už není v Evropě. Právě v tradičně křesťanských zemích, Itálií počínaje, registruje papež rostoucí nejistotu a lhostejnost ve víře. Doufá proto, že nové impulzy pro Evropu poplynou katolicismu ze zemí třetího světa. Univerzálnost Církve je velkým pramenem síly. Ale mnohost nesmí vést k rozpadu. Svými pastoračními cestami zprostředkuje nejvyšší pastýř místním církvím pocit jednoty a jejich spojení s Římem. Vědomí ústřední role papežského primátu od samého počátku tohoto pontifikátu značně vzrostlo. Jan Pavel II. je v prvé řadě pastýř duší. Z toho vycházejí jeho encykliky a apoštolské listy i jeho nesčetné promluvy. Svou lidovostí a svým přístupem, který umí okořenit jemným humorem, získal si tento muž na Petrově stolci lidská srdce. Všichni cítí, že jeho zbožnost je pravá a že má hluboké teologické vzdělání. V době, kdy se tolik hodnot zpochybňuje, kdy nesporně materialistické smýšlení zatlačuje křesťanské a lidské záležitosti, snaží se tento papež přivádět lidi zpět k hodnotám víry.

Wojtyła nebyl v Římě tak zcela neznámý, jak by se zdálo na první pohled. Již v době

svého jmenování kardinálem byl známý svou aktivitou na 2. vatikánském koncilu, zvláště při zpracovávání pastorační konstituce *Gaudium et spes*. Kardinál Wojtyła se účastnil biskupských synodů, byl členem jejich sekretariátu, byl také členem mnoha kongregací římské kurie a v r. 1976 byl postním exercitátorem pro papeže Pavla VI. Jeho promluvy byly publikovány v knize *Ve znamení, jemuž bude odpíráno*. Vatikánský orgán L'Osservatore Romano musel mít dobré čich, že dokázal již hodinu po jeho volbě vyjít s podrobnými životopisnými údaji nového papeže.

Záhy se ukázalo, že filozofické a teologické myšlení tohoto papeže krouží kolem otázek člověka a jeho důstojnosti. Ve své první encyklice *Redemptor hominis* označil člověka jako *cestu Církve*, protože sám Bůh se stal v Kristu člověkem. Tento člověk se nesmí stát otrokem ideologií, otrokem systémů, otrokem věcí a svých vlastních produktů. Papežův postoj v otázkách nejen ochrany, ale i předávání lidského života je součástí tohoto zaměření. To ukazuje také jeho encyklika *Evangelium vitae*. Tento velkolepý dokument se zabývá jak problematikou potratů a eutanázie, tak také bioetickými otázkami. Jan Pavel II. není filozofem na Petrově stolci, který tu chce postavit něco jako věž ze slovné kosti. Naopak. To odporuje vědomí jeho poslání a celému jeho bytí. Ty tam jsou časy, kdy povrchní pozorovatelé se mohli domnívat, že dostatečným vysvětlením pro jeho pastorační působení je »jeho původ ze země za železnou oponou«.

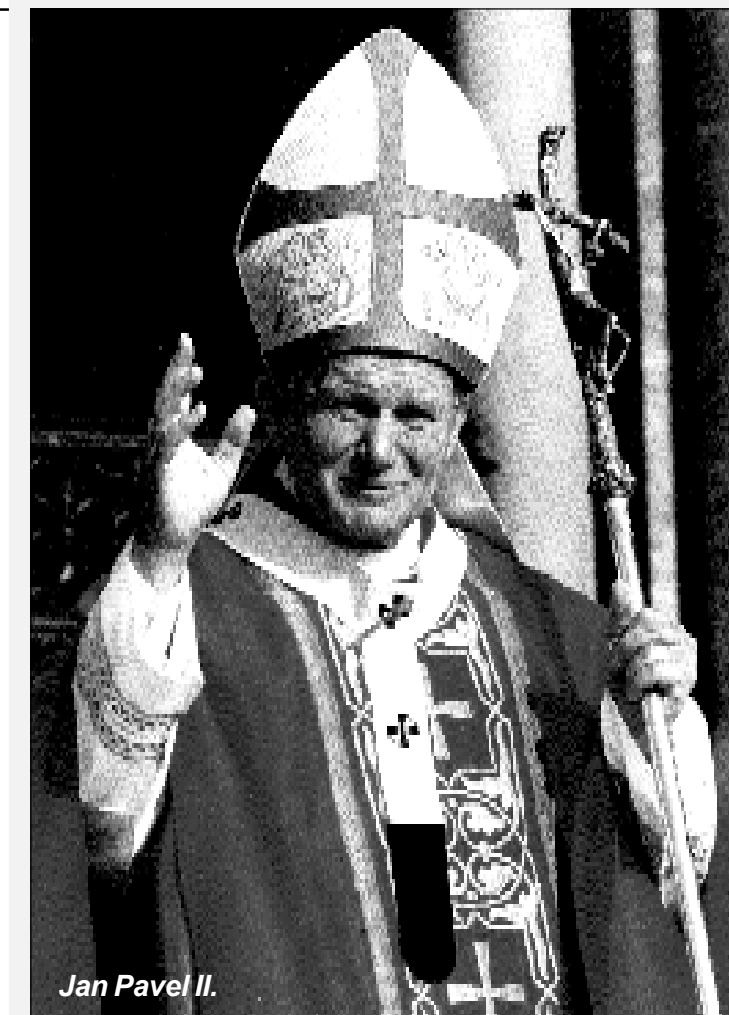
Jistě, tento Pontifex maximus nezapře váhu, kterou má pro něho jeho původ a jeho vlast. Je to první slovanský papež v dějinách. Ale musíme být opatrní a nemůžeme vše-

mu dávat nálepku »polské«, jak to dělají povrchní kritici. Jan Pavel II. jmenoval vedle sv. Benedikta i slovanské apoštoly Cyrila a Metoděje patrony Evropy. Titul »patriarcha Západu«, jakým se tradičně označovali papežové, má pro něho zvláštní význam. Evropa pro něho sahá již od počátku od Atlantiku až k Uralu, i když se to v době jeho volby zdálo být holou utopií, která se navíc jevila jako retrospektivní. Ale za jeho pontifikátu se kategorie v komunisty ovládaných státech radikálně změnily. Je nesporné, že dějiny přiznají tomuto Svatému otci podíl na těchto změnách.

Jeho volba za hlavu Církve byla rozbuškou k rozpadu mocenského východního bloku, který nastolila druhá světová válka. Komunistické strany se právem od samého počátku dívaly na tohoto papeže s nedůvěrou. Zvláště trnem v oku byl pro sovětskou KGB. Pokus o jeho fyzickou likvidaci díky ochraně Matky Boží Fatimské selhal.

To, jak tento papež i po zákeřném vražedném útoku hledá navzdory riziku osobní kontakt s lidmi, mu vysloužilo velké sympatie. Jeho jasné ekumenické zaměření je čím dále tím zřetelnější, a to nejen pokud jde o kontakty s odloučenými křesťany, ale i pokud jde o připravenost k rozhovorům s nekřesťanskými náboženstvími. Toto jeho cílevědomé zaměření je ovšem třeba zřetelně odlišit od jakékoliv relativizace vlastní víry, která je zcela absurdní námitkou proti tomuto papeži.

Od určité doby se sdělovací prostředky zajímají především o jeho zdravotní stav. Je to tím výraznější, že jde o muže, který nastoupil svůj úřad v poměrně mladém věku a byl znám svým sportovním zaměřením a velkou dynamikou. Myšlenka dobrovolně se šetřit je mu i po osudném úra-

Jan Pavel II.

NA CESTĚ DĚJIN A CÍRKVE

První slova Jana Pavla II. 16. října 1978, 17.50 hod.

Milovaní bratři a sestry!

Jsmo všichni ještě smutni po smrti našeho velmi milovaného papeže Jana Pavla I. Nyní povolali nejdůstojnější pánové kardinálové nového římského biskupa. Povolali jej z daleké země, daleké, ale přesto blízké společenstvím ve víře a křesťanské tradici. Měl jsem strach z přijetí této volby, ale učinil jsem tak v poslušnosti k našemu Pánu Ježíši Kristu a v plné důvěře v jeho Matku, nejblahoslavenější Pannu – Madonu. Nevím, zda se mi podaří vyjadřovat se ve vaší – naší italské řeči. Když udělám chybu, opravte mě! Dnes se vám všem představuji, abych tak vyznal naši společnou víru, naši naději, důvěru v Matku Krista a Církve, abych tak znovu začal na této cestě dějin a Církve s pomocí Boha a lidí.

zu v koupelně stále cizí. Navzdory všem pověstem je tento papež připraven přivést Církvi k jubilejnímu roku 2000 a následně pak do třetího tisíciletí. Jeho apoštolské cesty celým světem nadále plní jeho pracovní plán. Jeho katecheze vytrvale a systematicky sledu-

jí a připravují vytyčený cíl. Místo spekulací, kdy už odstoupí a kdo bude jeho nástupcem, je na místě spíše podpora jeho nezlomnému úsilí dosáhnout splnění Kristovy modlitby: *Aby všichni byli jedno, jako ty Otče ve mně a já v tobě.*
Přel. -Iš-

Evangelizace národů – zvláštní charisma Jana Pavla II.

Jsem přesvědčen, že se nemýlíme, jestliže dnes říkáme, že současný papež je zvláštním způsobem povolán k tomu, aby se svým působením jako hlava Církve obrátil k celému světu a že z toho úkolu učinil hlavní program svého pontifikátu.

V sérii papežů má každý svou zvláštní úlohu, své zvláštní charisma, které Bůh v plánech své prozřetelnosti pro jednotlivé z nich stanovil. Víme z církevních dějin, které jsou na široké frontě totožné s dějinami papežů, že žádný, anebo jen málokterý z papežů mohl plně dostát stejnou měrou celému rozsahu rozmanitých úkolů. Proto můžeme stanovit v dějinách papežů charakteristiku jednotlivých nositelů tohoto úřadu podle toho, nakolik se v průběhu svého pontifikátu soustředili na ten či onen úkol a často se právě tím stali známí, takže mluvíme pak o misijním papeži, reformátorském papeži, papeži eucharistickém, mariánském apod. Prozřetelnost se vždy stará o to, aby slabá místa, která vznikla v jednom funkčním období, nástupci opět celkovým vedením Církve vyrovnali.

I charakteristika současného papeže určitě odpovídá tomuto

řízení Prozřetelnosti, a to tím spíše, že jeho volbu chápeme jako zvláštní zásah: po dlouhých stoletích opět jeden neitalský papež, poprvé z komunistického Východu, papež velice pohyblivý, který kromě titulu »der Heilige Vater« (Svatý otec) dostal také titul »der Eilige Vater« (spěchající otec), intelektuálně vysoce nadaný a akademicky vzdělaný, který při vši své pevné zakořeněnosti v tradici osvědčil v průběhu svého pontifikátu také dnes již zcela zřejmou vysokou míru zprostředkující vyrovnanosti. Jeho zvláštní tělesná houževnatost mu umožňuje nejen dávat příklad, jak se vyrovnat s těžkými zkouškami, ale také jak dostát zcela mimořádným nárokům neobvyklé každodenní aktivity.

Mimořádné schopnosti Jana Pavla II. odpovídají zcela mimořádným nárokům jeho současného pontifikátu. Lidstvo se stále více pokouší o sjednocení, aby bylo schopno vyřešit existující a narůstající problémy kontinentů i dílčích oblastí a jednotlivých národů a národnostních skupin této země, stejně jako problémy všeobecné a globální. Závrtné tempo rozvoje techniky, při kterém se až tají dech, vybičovalo na jedné straně životní nároky

mnoha skupin lidí na nejvyšší míru, zatímco hluboké rozdíly u jiných skupin představují do nebe volající protiklady, které vstupují do povědomí lidstva.

Avšak to, co klade dnes největší nároky na současný papežský úřad a co se týká dějin spásy celého lidstva, je obrovský propad morálních a duchovních hodnot současného lidstva, který zpochybňuje nejen otázku, jak obnovit tyto hodnoty, ale současně brzdí a dokonce znemožňuje evangelizaci mnoha národů a opětovný návrat k víře a k životu podle víry těch, kteří ji opustili. Takováto reevangelizace se může stát tím spíše nereálnou, jestliže i nezbytní pracovníci v samotné Církvi se dávají strhnout všeobecným úpadkem.

Je však pravda, že právě moderní technika a prostředky hmotné i duchovní komunikace nikdy neposkytovaly takové možnosti na tak široké bázi také pro naplňování úkolů Petrova nástupce. Tak mohl současný papež od chvíle, kdy nastoupil svůj úřad, navzdory bariérám dřívějších protokolů rozvinout takovou činnost pro celé lidstvo, jaká může alespoň částečně odpovídat nárokům nejvyššího pastýře Kristovy Církve na této zemi. Je třeba však po pravdě říct, že možnosti, které poskytují současné komunikační prostředky, jsou Církvi k dispozici jen v omezené míře už jen proto, že ve většině případů je to otázka finančních prostředků, které má Církev k dispozici jen v omezené míře. A dokonce i omezené využití cestovních možností papežem pokládají někteří za plytvání.

Z SKW přel. -lš-

Rok po atentátu

Z homilie Jana Pavla II. ve Fatimě 13. 5. 1982

Pokusme se ve světle tajemství o duchovním mateřství Panny Marie porozumět mimořádnému poselství, které začalo zaznívat z Fatimy 13. května 1917 a bylo je možno odtud slyšet až do 13. října téhož roku. Budiž na tomto místě zdůrazněno, že Zjevení se naplnilo v Ježíši Kristu... Soukromá zjevení, a Fatima k nim patří, hodnotí Církev podle toho, do jaké míry souhlasí s oním jediným veřejným zjevením.

Jestliže Církev přijala poselství z Fatimy, pak především proto, že obsahuje jednu pravdu a jednu výzvu, které jsou pravdou a výzvou samotného evangelia: *Obratťe se a věřte evangelium* (Mk 1, 15): to jsou slova Mesiáše, která adresuje celému světu. Poselství z Fatimy jsou ve svém podstatném jádru výzvou k obrácení a k pokání stejně jako v evangelium.

Na druhé straně však toto volání není jednoduchým opakováním známého poselství z evangelia: K této výzvě došlo na počátku 20. století; obrací se proto zvláštním způsobem právě k tomuto století. Vznešená Paní tohoto poselství čte současně »znamení doby« se zvláštní naléhavostí: znamení naší doby. Volání po pokání spojuje vždy s výzvou k modlitbě. V souladu s tradicí mnoha století pokazuje Paní fatimského poselství na **růženec**, který můžeme právem nazvat modlitbou Panny Marie: modlitbou, v níž se ona s námi cítí být obzvláště spojena. Ona sama se jí modlí s námi. Tato modlitba obsahuje problémy celého světa.

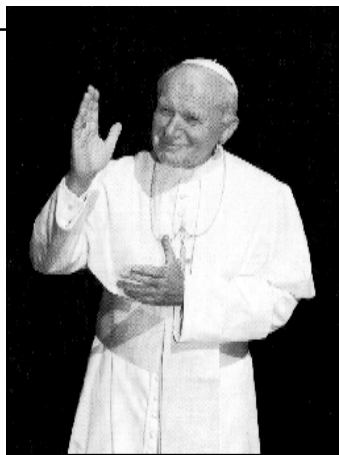
Slova poselství se tehdy obracela k dětem ve věku od sedmi do desíti let. Matka Boží dává při těchto zjeveních přednost dětem podobně jako Ber-

MODLITBA SV. AMBROŽE PŘEDE MŠÍ SVATOU V PONDĚLÍ

Králi panen a milovníku čistoty a neporušenosti, nebeskou rosou svého požehnání uhas v mém těle žhavá ohniska žádostivosti, aby mé tělo i mou duši naplnila čistota. Umrtví v údech mého těla všechna smyslná hnutí a dej mi pravou a trvalou čistotu spolu s ostatními svými dary, abych se ti doopravdy líbil: abych ti mohl přinést obět' chvály s čistým tělem a nevinným srdcem. Neboť s jak kajícím srdcem, s kolika slzami, s jakou úctou a bázní, s jakou neposkvrněností těla a čistotou duše je zapotřebí slavit tuto božskou a nebeskou obět', ve které se skutečně požívá tvé Tělo a doopravdy pije tvá Krev, kde se pozemské věci spojují s tím, co je nejvyšší a božské, a to v přítomnosti svatých andělů, a kde ty sám jsi obdivuhodně ustanoven jako obět' i jako kněz!

Karol Wojtyła – novokřtěnec

Karol Wojtyła – Jan Pavel II.

Historie mého kněžského povolání? Tu zná především Bůh. Ve své nejhlubší podstatě je každé kněžské povolání velkým tajemstvím...

Jan Pavel II.

ardettě v Lurdech. Tím se vysvětluje, proč je její řeč prostá, přizpůsobená chápání oněch dětí. Fatimské děti se staly partnery v dialogu s Paní poselství a staly se také jejími pomocníky.

Slovy *Ženo, to je tvůj syn* (J 19,26) otevřel Ježíš novým způsobem Neposkvrněné Srdce své Matky a ukázal jí tak nový rozměr a hloubku lásky, ke které je v Duchu svatém povolána skrze sílu oběti kříže. Slova z Fatimy znějí jako ozvěna tohoto rozměru mateřské lásky, která svým pohledem objímá celou cestu lidstva k Bohu. ... Starost Vykupitelovy Matky je starostí o dílo spásy, o dílo jejího Syna, je to starost o věčnou spásu všech lidí.

65 let po tomto 13. květnu těžko můžeme přehlédnout, že tato mateřská láska ke spáse platí zvláštním způsobem našemu století. Ve světle mateřské lásky rozumíme celému poselství Paní z Fatimy. To, co se staví lidem do cesty směrem k Bohu, je hřích, setrvávání ve hříchu a popírání Boha: plánovitě odstranění Boha z myšlení lidí, odtržení všech pozemských činností od něho, zapuzení Boha z lidského společenství. Může Matka, která celou silou lásky živené Duchem svatým touží po spáse jednoho každého, mlčet k tomu, že tato spása je ve svých základech ohrožena? Nikoliv! **Nemůže mlčet.** Proto je její poselství současně tak silné a tak

rozhodné. Působí přísně jako kázání Jana Křtitele u Jordánu. Volá něžně a povzbuzuje: k pokání, k modlitbě, k růženci. Mariino poselství se obrací ke každému člověku. Mateřská láska Vykupitelovy Matky sahá tak daleko jako dílo spásy. Namáhá se pro všechny lidi naší doby a současně pro společnost, pro národy, pro společnost ohroženou úpadkem víry a mravnosti. Zhroucení mravnosti vede k zániku společnosti.

Zasvětit svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie znamená, že se s přímlovou této Matky chceme sami přiblížit k tomu zdroji života, který vytryskl na Golgotě. Z tohoto pramene tryskají bez ustání spása a milosti. Zasvětit svět Neposkvrněnému Srdci Matky znamená znovu se postavit pod kříž jejího Syna, ano, tímto způsobem světit svět do probodeného Srdce Spasitele, přivést jej znovu k prameni spásy. Vykoupení je vždy větší než vina člověka a »hřích světa«. Moc vykoupení překračuje nekonečně všechny formy zla v člověku a ve světě.

Srdce Matky to ví lépe než kdokoli jiný v celém kosmu viditelném i neviditelném. A proto nás volá. A to nejen k obrácení. Volá nás, abychom jí, Matce, dovolili pomáhat nám při našem návratu k prameni vykoupění.

Jan Pavel II. ve Fatimě
13. května 1982

Poselství Královny míru

Drahé děti! Dnes vás vybízím, abyste se staly mými svědky, žijíce ve víře vašich otců. Dětky, vy hledáte znamení a poselství a nevidíte, že Bůh vás zve každým jitrním východem slunce, abyste se obrátily a vrátily na cestu pravdy a spásy. Mnoho hovoříte, dítky, a málo pracujete na svém obrácení. Proto, obraťte se a začněte žít má poselství ne slovy, ale životem, a tak, dítky, budete mít sílu, abyste se rozhodly pro skutečné obrácení srdce.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje, 25. 9. 1998

VÍRA BY NÁM MĚLA STAČIT, ALE MY...

„Jak se k němu scházely zástupy, Ježíš začal mluvit: Toto pokolení je zlé. Dožaduje se znamení, ale nebude mu dáno jiné znamení než znamení Jonášovo“ (Lk 11,29...). Jak nám dnešní poselství připomíná tuto Ježíšovu důtku!

Vskutku, víra by nám měla stačit, ale my vyhledáváme znamení, zjevení, poselství přišlá z nebe, která pokládáme za divy a děláme z nich námět konverzací a předmět zvědavosti, místo abychom se soustředili na to, co znamenají. Jedno čínské přísloví říká: „Když prst ukazuje na měsíc, blázen se dívá na prst!“

Tolik našich otců by bylo rádo vidělo, co my vidíme, a neviděli to, a přece šli cestou pravdy. Celý svět je „slovem Božím“; každý den vidíme vycházet slunce, víme, kdo je jeho Stvořitelem, a místo abychom se obrátili k němu, věnujeme se pomíjivým věcem.

Víra je schopnost přilnutí, „ano“ Kristu jako jedinému nezbytnému. Žít poselství je tak jednoduché, prosté jako „dobrý den“, prosté jako „ano“. Připomeňme si dnes těch pět bodů, které je všechna shrnují, a ptejte se sami sebe, zda je den co den žijeme: růženec, mše sv., sv. zpověď, četba Písma, půst. Rádi konzultujeme osoby, které mají nějaké zvláštní charisma, hledáme další poutní místa, čteme sbírky vnuknutých slov (soukromých zjevení), zatímco Maria nám navrhuje tak jednoduché věci.

Bratr Efraim k poselství Královny míru, 25. 9. 1998

Nechte je jít...

Svět dnes ztratil smysl pro nadpřirozeno. Mnoho osob jej hledalo a našlo v Medjugorje skrze modlitbu, půst a svátost pokání.

Jan Pavel II. 26. 3. 1994

Mons. Patricku Flores ze státu Texas (USA) na otázku, zda mají lidé putovat do Medjugorje, Jan Pavel II. odpověděl: Nechte je jít, jdou se tam modlit. Půjдете-li také, pomodlete se tam za mě. Někdy lid jde za biskupy, někdy však biskupové musí jít za svým lidem.

Posel míru, Montreal
11. února 1989

V rozhovoru s papežem řekl Mons. Angelo Kim, biskup z Koreje: »Díky vám bylo Polsko zachráněno od komunis-

mu.« Jan Pavel II. odpověděl: »Není to moje zásluha, ale je to dílo svaté Panny, jak to potvrdila ve Fatimě a v Medjugorje.«

11. listopadu 1990

»Jak řekl Hans Urs von Balthasar, Maria je Matka, která varuje své děti. Mnozí jsou na pochybách, pokud jde o Medjugorje a zjevení, která se tam uskutečňují již řadu let. Ale poselství, které odtamtud přichází, má zvláštní kontext a odpovídá situaci v této zemi. Poselství naléhavě požadují mír, dobré vztahy mezi katolíky, pravoslavnými a muslimy. Tato poselství jsou klíčem k pochopení toho, co se děje tam a co se bude dít v celém světě.«

Jan Pavel II. 24. 11. 1996
k biskupské konferenci Oceánie

Akita potvrdila Amsterdam

Svědectví filipinského vyslance Howarda Deea

Děkuji Paní všech národů za možnost, že mohu podat toto svědectví. Činím tak dnes také k počtě Msgre Ito, biskupa z Akity, který je dnes již v nebi.

Nyní, když se blížíme k třetímu tisíciletí, panuje v Božím lidu horoucí očekávání nastávajícího božského zjevení, jímž Bůh chce osvědčit svou zachraňující přítomnost uprostřed svého lidu. Svatý otec to vyjadřuje, když říká, že podle jeho zdání stojíme na konci tohoto století krátce před vyplněním slibu, který dala Panna Maria ve Fatimě. Řekl totiž, že jestliže nadejde vítězství, pak to bude Maria, která je přinese. Jeho důkladně propracovaná příprava na Velké jubileum, které Svatý otec nazývá hermeneu-

da a že nyní vstupuje fatimské poselství plnou silou do života Jana Pavla II. a že zde bude nadále sehrávat ústřední roli. Jak jsem si tehdy přál spatřit jej tváří v tvář!

O pět let později uprostřed dramatických událostí, které na Filipínách skončily velkým mariánským vítězstvím, byla povolána na úřad nového prezidenta Filipínské republiky paní Maria Corazon Aquionová. 13. května mě jmenovala filipínským vyslancem u Svatého stolce ve Vatikánu. Byl jsem si vědom, že jsem tím obdržel poslání od Matky Boží, ale nevěděl jsem ještě, jaké.

V předvečer svátku narození Panny Marie jsem předal Svatému otci své pověřovací

ský rok. Potom mi on za sebe vyprávěl, jak mu Panna Maria Fatimská zachránila v roce 1981 život. Umíte si představit moje překvapení, když při pontifikální mši na Nový rok 1988 vyhlásil Svatý otec mariánský rok pro celou církev? Deník *L'Osservatore Romano* napsal, že Svatý otec byl k tomuto kroku inspirován událostmi na Filipínách při tehdejších mariánském roku. Matka Boží tak splnila moje poslání, které pro mne tehdy zůstalo skryté.

V apoštolském listu *Tertio Millenio adveniente* připsal Svatý otec obdivuhodné události ve východní Evropě, které následovaly po mariánském roku, Matce Boží. Řekl, že tyto události *zůstanou navždy překvapením, pokud jde o náhlost a rychlost, s jakou se seběhly*. Řekl, že to je ovšem pouze předehra velkého vítězství, *které najde své plné vyjádření v Jubilejním roce 2000*.

Řekl, že máme následovat příklad apoštolů při prvních Letnicích, kdy oni *se hluboce ponořili do modlitby spolu s Marií, Matkou Ježíšovou, když očekávali příchod Ducha svatého, který poznamenal evangelizaci všech národů*. Mohl Svatý otec očekávat druhé Letnice, jak je předpověděla Paní všech národů?

Já jsem poznal Paní všech národů v japonské Akitě, když tam dřevěná soška ronila lidské slzy a lidský pot a lidskou krev. Matka Boží dala několik poselství; třetí z nich bylo ohlášeno 13. října, tedy v den, který souhlasí s dnem slunečního zázraku ve Fatimě. Jak to Paní všech národů učinila již v Amsterdamu, varovala opětovně v Akitě před očistěním lidstva cestou ohně. Předpověděla také rozkol uvnitř Církve.

Poselství z Fatimy, Amsterdamu a Akity jsou navzájem

propojena a mají vést osud lidstva, které vstupuje do třetího tisíciletí. Zjevení ve Fatimě se udála v r. 1917. O 28 let později, v r. 1945, přišla Paní všech národů do Amsterdamu. Opět po 28 letech, v r. 1973, se zjevila v Akitě. Přidáme-li znovu 28 let, ocitáme se v r. 2001, prvním roce třetího tisíciletí.

Biskup Johannes Ito, který je nyní v nebi, mi napsal krátce poté, co informoval Svatého otce o událostech v Akitě, že předložil svůj pastorační záměr kardinálu Josefu Ratzingerovi. Biskup Ito si byl zcela jist, že Akita je pokračováním Fatimy. A kardinál Ratzinger mi osobně potvrdil, že obě poselství jsou v podstatě totožná. Biskup Ito řekl: *Otec chce lidstvo očistit, než vstoupí do třetího tisíciletí*. Věřil, že události v Akitě potvrzují poselství z Amsterdamu a neochvějně hájil Mariin titul »Spoluvykupitelka, Prostřednice a Přímiluvkyně«. Nebesa by nepřipustila zázrak v Akitě, kdyby poselství z Amsterdamu nebyla věrohodná, protože plačící a krvácející soška je zobrazením Paní všech národů. Jestliže však poselství z Amsterdamu jsou věrohodná a s nimi i nárok Paní všech národů na vyhlášení dogmatu o »Spoluvykupitelce, Prostřednici a Přímiluvkyni«, proč se potlačuje hlásání této pravdy?

Já osobně jsem ve své práci pro mír obdržel mnoho milostí od Paní všech národů. Na její přímiluvu uzavřela moje vláda s filipínskými komunistickými vůdci, kteří žijí v Holandsku, první dohodu. Jestliže bude vyhlášeno dogma o Paní všech národů, nemám nejmenší pochybnosti, že v naší zemi zavládne definitivní mír.

Druhými Letnicemi a ohněm Ducha svatého, který v nás hoří, můžeme zahnat temnoty, které zahalují svět, a obnovit tvář země. Příklad, Duchu svatý! Příklad v triumfu s Pannou Marií! Amen.

Překlad -Iš-

Na obrázku zleva Dr. Arnold Leeman (Holandsko), Howard Deea (Filipíny) a Mons. Pavol Hnilica, (Řím)

tickým klíčkem svého pontifikátu, probíhá nesporně v očekávání tohoto vítězství.

Začnu rokem 1981. Chystal jsem se právě psát knihu o Fatimě, když jsem se dověděl, že Svatého otce postřelil atentátník. Bylo to 13. května, ve výroční den prvního zjevení ve Fatimě. Pochopil jsem ve svém srdci, že to nebyla žádná náho-

listiny. Maria splnila moje přání vidět Svatého otce tak velkolepým způsobem, jak to jen bylo možné. Mohl jsem Svatému otci ukázat, jak mohla být obnovena naše demokracie na přímiluvu Panny Marie v průběhu mariánského roku, který vyhlásili naši biskupové. Poslouchal pozorně, sklonil hlavu a opakoval slova: Marián-

Maria – Matka naší důvěry

Když si uvědomujeme úkoly, které stojí před Církví, zdá se, že ještě lépe chápeme, co to znamená, že Církev je matkou,⁽¹⁶⁸⁾ a současně co to znamená, že Církev sama vždy a v našich časech obzvláště potřebuje Matku. Patří dík otcům II. vatikánského koncilu, že tuto pravdu vyjádřili v konstituci *Lumen gentium* a rozvinuli mariologické učení, jež obsahuje⁽¹⁶⁹⁾. Když Pavel VI. inspirován duchem tohoto učení začal nazývat Kristovu Matku Matkou Církve⁽¹⁷⁰⁾, a to se setka-lo s širokou odezvou, necht' je i jeho nehodnému nástupci do-voleno odvolat se k této Matce. Maria je Matkou Církve proto, aby z moci nevýslovného vyvo-lení samého věčného nebeského Otce⁽¹⁷¹⁾ a zvláštním působením Ducha lásky⁽¹⁷²⁾ dala lidský ži-vot Božimu Synu, od něhož Boží lid přijímá milost a důstojnost vyvolení a *pro něhož a skrze ně-hož je vše*⁽¹⁷³⁾. Její vlastní Syn chtěl výrazně rozšířit mateřství své rodné Matky ve zvláštním významu snadno přístupném pro lidské duše a lidská srdce tím, že z výše kříže ji světil za matku svého milovaného učedníka a syna.⁽¹⁷³⁾ Také Duch svatý chtěl, aby ona po nanebevstoupení setrvala ve večeřadle na modlitbách spolu s apoštoly až do dne Letnic, kdy se měla Cír-kev viditelně narodit a vyjít ze svého úkrytu⁽¹⁷⁵⁾. Nadále pak celá pokolení mučedníků, vyznava-čů a milovníků Krista stejně jako apoštol Jan vždy nějak přijíma-la k sobě⁽¹⁷⁶⁾ tuto Matku, která se takovým způsobem projevuje od samého počátku dějin vykoupení a poslání Církve. A proto my všichni, kteří představujeme dnešní pokolení vyznavačů a milovníků Krista, toužíme rov-něž se spojit zvláště s ní. Činíme tak v plné návaznosti na dávnou tradici a současně s plnou úctou a láskou k příslušníkům všech křesťanských společenství.

Činíme tak z nejhlubší potře-by víry, naděje a lásky. Jestliže

totiž v této těžké a odpovědné etapě dějin Církve a lidstva vi-díme zvláštní potřebu obrátit se ke Kristu, který je Pánem své Církve a Pánem lidských dějin skrze tajemství vykoupení, pak se nám zdá, že nikdo jiný než Maria nás nedokáže uvést do božského i lidského rozměru ta-jemství vykoupení. Nikdo nebyl do něho uveden samým Bohem tak jak Maria. V tom spočívá vý-jimečný charakter milosti Boží-ho mateřství. Toto mateřství je nejen jedinou a v dějinách lid-ského rodu neopakovatelnou důstojností, ale také **jedinečnou, jak co do hloubky, tak co do účinku spoluúčastí v Božím plánu spásy člověka v tajemství vykoupení.**

Toto tajemství se utvářelo pod srdcem Panny z Nazareta, když ona odpověděla své »Fiat«. Od té chvíle směřuje toto panen-ské a současně mateřské Srdce za zvláštního působení Ducha svatého k **dílu vlastního Syna** a otevírá se všem, které Ježíš Kristus objal a stále objímá svou nevyčerpatelnou láskou. Proto také i toto její Srdce musí být mateřsky nevyčerpatelné. Sám mateřský rys, který vnáší Boho-rodicečka do tajemství vykoupení a do života Církve, projevuje se zvláštním přiblížením člo-věku a všem jeho záležitostí. V tom spočívá tajemství Matky. Církev, která se jí svě-řuje se zvláštní nadějí a láskou, touží po tom, aby si toto tajemství stále více osvojovala. V tom totiž poznává cestu své-ho každodenního života, cestu, kterou je člověk.

Věčná láska Otce vyslovená v dějinách skrze Syna, kterého *Otec vydal, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný*⁽¹⁷⁷⁾, přibližuje se ke každému z nás skrze tuto Matku, přibírá znamení nám blízká, snáze dostupná pro každého člo-věka. **A právě proto se Maria musí nacházet na všech cestách každodenního života**

Církve. Skrze její mateřství zis-kává Církev zvláštní jistotu, že žije životem svého Mistra a Pána, že žije tajemstvím vykoupení v celé jeho životodár-né hloubce a plnosti. Tato Cír-kev, která má své kořeny v tolika oblastech života celého součas-ného lidstva, získává tak jakou-si ověřenou jistotu, že je blízká člověku, každému z lidí, že je jeho Církví, Církví Božího lidu.

Tváří v tvář úkolům, které vyvstávají na cestách Církve, s vědomím nevyhnutelnosti všech těchto cest a současně obtíží, jaké na nich vyvstávají, pociťujeme tím více potřebu hlubokého sepětí s Kristem. Poci-ťujeme nejen potřebu, ale přímo silný imperativ velké, znásobe-né a umocněné modlitby celé Církve. Jen modlitba může způ-sobit, aby ty velké úkoly a velké vyvstávající obtíže se nestaly zdrojem krizových situací, ale příležitostí a odrazovým můst-kem stále zralejších úspěchů na pouti Božího lidu k zaslíbené zemi, kdy se blížíme k hranici druhého tisíciletí. A proto když končím tyto úvahy vroucí a pokornou výzvou k modlitbě, toužím, **abychom v této modlitbě setrvali ve spojení s Marií, Matkou Ježíšovou**⁽¹⁷⁹⁾ tak, jak vytrvali apoštolé a učedníci Páně po nanebevstoupení ve ve-čeřadle v Jeruzalémě. A především prosím samu nebeskou Matku Církve, aby setrvala na těchto modlitbách nového ad-ventu lidstva s námi, kteří před-stavujeme Církev neboli mystické tělo jejího jednorozného Syna. **Doufám, že pro takovou modlitbu obdržíme dar, že na nás sestoupí Duch svatý**⁽¹⁸¹⁾ **a staneme se svědky Kristo-vými až do končin země**⁽¹⁸²⁾ podobně jako ti, kteří o Letnicích vyšli z jeruzalémského večeřadla.

Jan Pavel II.:
Redemptor hominis 22,
4. 3. 1979

30. VÝROČÍ SMRTI OTCE PIA

23. září uplynulo 30 let od smrti kapucína otce Pia, mimořádného stigmatizovaného divotvůrce. V předvečer tohoto výročí navštívilo jeho hrob ve svatyni Milostné Matky Boží v San Giovanni Rotondo 50 000 poutníků. Jiná vlna poutníků v počtu 20 000 navštívila svatyni v neděli 20. září v 80. výročí jeho stigmatizace. Modlitební bdění přenášela v přímém přenosu síť Internet. Otec Pio zemřel 23. září 1968 několik hodin poté, co zázračně zmizela po 50 letech stigmata z jeho rukou, nohou a boku. Žil 81 let, prožil 9 pontifikátů. Za svého života uzdravoval nemocné, předpovídal budoucnost, popisoval příští osudy lidí, které vůbec neznal, četl myšlenky a byl současně přítomen na různých místech vzdálených stovky kilometrů.

Postulatura, která se zabývá beatifikačním procesem otce Pia, předala vatikánské kongregaci pro kanonizační záležitosti úplnou dokumentaci o zázračném uzdravení. Celou záležitostí se nyní bude zabývat skupina teologických konzultantů a pak kongregace kardinálů. Na podkladě směrodatných názorů by otec Pio měl být blahorečen již v příštím roce.

V noci z 22. na 23. září v okolí San Giovanni Rotondo zaregistrovali zemětřesení. Vyvolalo to paniku mezi desetitisíci poutníky. Zatím není známo nic ani o obětech ani o škodách. Ve chvíli zemětřesení byla ve svatyni právě sloužena mše svatá.

Dopis nemocným – říjen 1998

Draží nemocní!

Naší největší bolestí – kromě té skutečné fyzické bolesti, kterou nám působí naše nemoc nebo naše stáří – bývá velice často vědomí naší nemohoucnosti. Nejen že už nemůžeme nic udělat pro své drahé, ale nejsme schopni se už postarat ani sami o sebe. Ve všem jsme odkázáni na pomoc druhých. A to nás trápí. Přepadají nás chmurné myšlenky, že už tu na světě jen zavazíme, že jsme jen na obtíž, že už bychom měli dávno odejít. Zpočátku se nám takové rebelantsví rojí jen v hlavě, ale ponenáhlu a zejména v obzvláště těžkých chvílích je začneme vyslovovat nahlas. Celou věc tím jenom zhoršíme, protože pak trápíme nejen sebe, ale způsobujeme bolest i těm svým nejbližším, kterým bychom tak rádi ještě pomohli. Nejhorší ovšem je, obrátíme-li se se svými výčitkami přímo na Pána. Znáte to jistě všichni: „Pane, proč mě tu ještě necháváš? Co tu mám ještě pohledávat, vždyť stejně už nemohu nic dělat. Vždyť už jsem nic...“

Opravdu? Nic? – Sv. Petr Chryzolog, biskup a učitel Církve z 5. století v jednom ze svých kázání, kterými se tolik proslavil, říká:

„Člověče, proč se tak málo ceníš, když jsi tak drahý Bohu? Proč se sám tak zneuctiváš, když ti Bůh prokázal takovou poctu? Proč se ptáš, co jsi, a neptáš se k čemu? Což není celé toto obydlí světa, které vidíš, stvořeno pro tebe? Pro tebe se šíří světlo, aby zahnal temnoty, pro tebe má své místo noc, pro tebe je odměřen den. Pro tebe různě září na nebi slunce, měsíc a hvězdy. Pro tebe je země plná krásných květů, stromů a ovoce, pro tebe je stvořeno obdivuhodné množství živočichů ve vzduchu, na poli i ve vodě, aby smutná osamělost nekazila radost z nového světa. A tvůj Stvořitel vymyslí, co by k tvé poctě ještě přidal. Vtiskl do tebe svůj obraz, aby zpřítomňoval na zemi neviditelného Tvůrce... A Bůh s láskou přijal za své, co sám v tobě stvořil...“

Moji draží, slyšíte to? – „Člověče, proč se tak málo ce-

níš, když jsi tak drahý Bohu!“ – Braňme se proto vši silou proti těmto zlým myšlenkám, které nás chtějí otrávit, připravit o klid a radost v srdci. Nikdy nedovolme, abychom podlehlí takovému nezdravému pesimismu. Protože – i když fyzicky už nejsme schopni žádné práce, přece jen můžeme dokázat hodně. Poslechněte si, co říká Matka Tereza:

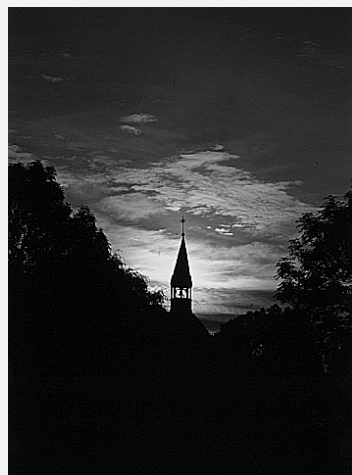
„Naším povoláním je milovat svět. A Bůh tak miloval svět, že dal Ježíše. Dnes Ježíš miluje svět tím, že dává tebe, dává mne, abychom byli jeho láskou, jeho soucitem. Máme být jeho přítomností životem modlitby, oběti a odevzdání se...“ Vidíte? Není to jako stvořené pro nás, a právě pro nás? Vždyť většina zdravých a schopných lidí kolem nás bývá často tak zavalena prací, že jim nezbyvá čas a mnohdy ani chuť či dobrá vůle vzpomenout si na svého Stvořitele a za vše mu děkovat. Proto jsme tady ještě my, proto nás tu Pán ještě ponechává, abychom se modlili, obětovali a děkovali i za ně. To má být nyní našim povoláním. Matka Tereza opakovaně připomíná:

„Aby byla láska pravdivá, musí bolet. Bůh tak miloval svět, že dal svého Syna. A Syn tak miloval svět, že dal svůj život. Ježíš říká – jako Otec miloval mne (tím, že mě dal světu), tak já jsem miloval vás (tím, že dávám sám sebe)...“

Pro nás je oním „dáváním“ naše modlitba, oběť, oddané a velkodušné přijímání všeho, co nám den přináší do naší bezmocnosti. Budeme-li s bezmeznou důvěrou v nekonečnou Boží lásku přijímat vše tiše, pokorně, ba dokonce i s radostí – pak věřte, nebudeme pro své okolí přítěží, ale naopak – velikým požehnáním.

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

Bože, jemuž je známo každé srdce, k němuž mluví každá vůle a před nímž není žádného tajemství, očisti vylitím Ducha svatého myšlení našeho srdce, abychom si zasloužili tě dokonale milovat a důstojně chválit.

v j v

Zapal, Pane, žářem Ducha svatého naše ledví a naše srdce, abychom ti sloužili čistým tělem a líbili se ti nevinností srdce.

v j v

Prosíme tě, Pane, at' Utěšitel, který z tebe vychází, osvítlí naši mysli a uvede nás do veškeré pravdy, jak to slíbil tvůj Syn.

v j v

Kéž je s námi, Pane, síla Ducha svatého, aby milostivě očistila naše srdce a chránila nás od protivenství.

v j v

Bože, jenž jsi světlem Ducha svatého poučil srdce věřících, dej, at' v témž Duchu správně smýšlíme a vždy se radujeme z jeho útěchy.

v j v

Prosíme tě, Pane, navštiv nás a očisti naše svědomí, aby náš Pán, Ježíš Kristus, tvůj Syn, který k nám přichází, našel u nás připravený přibyték. On s tebou žije a kraluje na věky věků.

LITURGICKÝ VÝZNAM NELITURGICKÉ MODLITBY

Eucharistie je jádrem našeho bohoslužebného života. Ale eucharistie také předpokládá modlitbu v rodině a jiné formy společných neliturgických modliteb. Mám na mysli dvě z nejhlubších a nejužitečnějších modliteb křesťanstva, které stále znovu a znovu uvádějí do mohutného eucharistického dění: KŘÍŽOVOU CESTU A RŮŽENEC. Jestliže jsme dnes vystaveni tak záluďnému lákání asijských náboženských praktik, souvisí to snad i s tím, že jsme se těmto modlitbám odnaučili. Při tradičním způsobu modlitby růžence se noříme do rytmického klidu, který nás činí poddajnými a vyrovnanými, noříme se do duševního pokoje, který má jméno Ježíš – požehnaný plod Panny Marie. Té Marie, která v tichém pokoji svého srdce skryla živé Slovo, a tak se mohla stát Matkou Slova, které se stalo tělem. Maria je ideálem pravého liturgického života. Je Matkou Církve i proto, že nám ukazuje na úkol a nejvyšší cíl našeho kultu – na slávu Boha, od něhož přichází spása lidí.

Joseph Ratzinger, *O víře dnes*, str. 102n

Heřman Josef

Vilém Hünermann

XII.

„Hm, hm, hm!“ pokoušel se překvapený vrátný něco vysvětlit a nemohl ze sebe vypravit ani slovo.

„Proč pořádně nemluvíš?“ naléhal na něj biskup.

„Má jablko v puse! Moje jablko!“ vysvětloval chlapec.

„Běž pryč!“ poručil Rainald sluhovi a sotva zvládl zadržet smích. „Tak, co chceš? Co si to dovoluješ, jen tak, bez okolků se přičítat do mého domu, abys se mnou mluvil?“ hromoval arcibiskup. Ale hoch se na něj jen tázavě podíval svýma světlýma očima a řekl:

„Já, když mluvím s Pánem Bohem, tak k němu můžu, kdykoliv chci!“

„Ty máš ale proříznutou pusou!“ bručel kancléř. „A co tedy chceš?“

„Jsem tu kvůli oslovi.“

„Kvůli oslovi?“

„Ano, vy musíte dnes v noci jet na oslovi, a ne na svém koni Hengstovi!“ řekl chlapec pevně.

„A proč musím?“ arcibiskup tak vraští čelo, až má na něm spoustu hrozivých vrásek.

„Protože to tak chce Bůh!“ odpověděl chlapec.

„Můžeš to dokázat?“

„Ano, můžu. Náš Pán přece také jel na oslu. Dokonce dvakrát, při útěku do Egypta a na Květnou neděli. Učitel z farní školy u Malého svatého Martina nám to říkal, maminka to taky říkala a navíc je to na dveřích u svatého Mergena.“

„No a?“ hromoval kancléř.

„No, a když náš Pán jel na oslovi, tak se nehodí pro biskupa, aby o Svaté noci jel na koni!“ skončil chlapec svou řeč s rozzářenými očima.

Bylo zvláštní, že kancléř, před kterým se všechno třásl, nemohl vydržet pohled tohoto dítěte. Dlouhými kroky začal rázovat sem tam po místnosti.

To, co říkal ten chlapec, zasáhlo jeho srdce. Bylo to závažnější než to všechno, co říkal ceremoniář o místních zvyklostech. Náhle zůstal arcibiskup stát před chlapcem.

„Chceš ještě něco?“ zeptal se hoch, aby rychleji získal vládu nad situací.

„Chtěl bych se na něco zeptat,“ odpověděl Heřman.

„Tak se ptej!“

„Který papež je pravý, Alexandr, nebo Viktor?“

Znovu se musel kancléř vyhnout chlapcovu pohledu. Namáhavě odpověděl:

„Pravý papež je ten, který podporuje Svatou říši a císaře. A to je papež Viktor.“ Zvláštní bylo, že i když toto kancléř říkal již mnohokrát, nikdy to neřekl tak nejistě, jako teď.

„Ale nemůžete to říct úplně jistě, vidíte, otče arcibiskupe!“ řekl chlapec neohroženě. „Slyším to na vašem hlase. Možná, že vinu má císař, že nechce uznat pravého papeže. Není to tak, pane arcibiskupe?“

„Ty jsi dítě a nemůžeš tomu rozumět!“ opáčil biskup s chvějícími se rty. „Tak co ještě chceš?“

„Paní Iburga říká, že prý nemáte svatá svěcení, pane arcibiskupe,“ pokračoval klidně Heřman. „A nevysvěcený biskup za moc nestojí.“

„Já jsem říšský kancléř!“ brání se pevně Rainald. Diví se sám sobě, že tohoto podivného tazatele nevyhodil ze svého domu. Ale pohled a slova toho chlapce jsou tak nutkavé, že mu chtě nechtě musí odpovídat.

„Co to je, být kancléř, oproti tomu – být kněz,“ odpovídá chlapec. „Vy jste sice velkým světským pánem, ale jste bez moci v Boží říši. Nechte se vysvětit na biskupa pravým papežem, pane kancléři!“

Dlouhou dobu arcibiskup stál beze slova a díval se na osamělé dítě, které k němu přišlo. Nakonec se tichým hlasem zeptal: „Jak se jmenuješ, chlapče?“

„Jmenuji se Heřman. Jsem syn obchodníka Kryštofa ze Štěpánské ulice.“

„Jste chudí, že?“ ptá se arcibiskup.

„Ano, jsme. Ale já jsem šťastný, protože chudoba je svatá.“

„Vždyť ty nemáš ani boty. Dám ti peníze, aby sis mohl nějaké koupit, vždyť dneska bude sněžít!“

„Nepotřebuji vaše peníze, pane kancléři. Ta, která je bohatší, než vy, mi je dá, až to bude potřeba.“

„Ta, která je bohatší, než já?“ divil se kancléř.

„Ano, Panna Maria,“ řekl klidně chlapec. „Už mi často pomohla z nouze.“

Opět arcibiskup mlčel. Vzpomínal, že mu jednou někdo povídal o zvláštních záračných jevech, které se staly s jedním dítětem u mariánského oltáře v kostele svatého Mergena. To asi bude ten hoch, který stojí před ním, to omilostněné dítě. Poslal mu jej Pán, aby zapůsobil na jeho srdce, které přes všechnu vnější moc bylo tak často trápeno výčitkami svědomí?

Kancléř vedl život bez poškvrny, o tom nemohlo být pochyb, ale jeho ješitnost ho vedla ke zlým věcem. A ne vždy se mu podařilo uklidnit hlas, který cosi říkal v srdci. Mnoho dní bylo plných trápení a mnoho nocí bylo beze spánku. Poslal toto dítě Bůh? Kdyby pro ně člověk mohl něco dobrého udělat, nějaký dobrý skutek, třeba by mu Bůh mohl odpustit, třeba by ten hlas v srdci mohl zmlknout.

„Máš nějaké přání, které bych ti mohl splnit?“ zeptal se chlapec.

„Jedťe na oslu!“ odpověděl Heřman bez váhání.

„A pro tebe nic, ty nemáš žádné přání?“ smál se arcibiskup.

„Ale ano, pane. Mohl byste mi pomoci,“ řekl chlapec po krátkém přemýšlení. „Chtěl bych do premonstrátského kláštera do Steinfeldu. Ale mému otci se to nelíbí. Říká, že je moc chudý, aby mi mohl zaplatit jídlo. Sice se uzdravil, ale chudí jsme pořád.“

„Dobře, pomohu ti, chlapče,“ rozhodl arcibiskup. „Biskupovo přání a jeho pomoc jistě tvůj otec neodmítne. Ale mám jednu podmínku.“

„Jakou?“ ptal se zvědavě Heřman.

„Musíš se za mě modlit!“ řekl kancléř potichu, a jeho jindy tak tvrdé oči hledaly čistý pohled chudého chlapce.

„Ano, samozřejmě že se za vás budu modlit,“ řekl chlapec rychle. „Vždycky to budu dělat, modlit se za vaši spásu a za dobrou hodinu smrti!“

„Za šťastnou hodinku smrti,“ opakoval biskup a pevně stiskl chlapci ruku.

„A pojedete na tom oslu?“ zeptal se Heřman.

„Počkej.“ Biskup zazvonil na stříbrný zvonek, který stál na stolku. „Ať přijde ceremoniář,“ poručil sluhovi, který vešel. Ceremoniář se velmi podivil, když mu Rainald z Dasselu klidně řekl:

„Zůstaneme u starých zvyklostí. Pojedu na oslu od kostela Panny Marie ke svaté Cecilii.“

Tisíce světel svítilo v chóru kostela svatého Mergena o Velké noci. K nádhernému zvuku varhan přidaly řeholnice svůj zpěv chorálu z půlnoční mše. Biskup seděl ve svém křesle, obličej zabořený v dlaních. Heřman klečel spolu s ostatními ministranty u oltáře a modlil se celým srdcem za svého dobrodince.

A po mši byl podle starého zvyku přiveden biskupovi osel.

Pokračování příště

Na hřbitově

Podzim se hlásí chladem jasných rán a vůně tlejícího listí mi připomíná, jak mamě jsou snahy člověka zachytit kotvu života – se svými plány, touhami a sny – v čase, který nám byl dán a jehož délku neznáme.

Snad nic tak nepromlouvá o pomíjivosti člověka a velebném hlasu přírody, z nichž citlivá duše uslyší hlas Tvůrce, jako báseň Františka Halase – Já se tam vrátím. A tak na obzoru Vysočiny, tam mezi kamenitými poli našich předků, kráčím i já každý rok do zahrady mrtvých, abych se zamyslel nad hroby těch, kteří vrátili tělo rodné hlíně a jejichž duch se vznese přes most věčnosti na druhý břeh tušené skutečnosti.

Snad jen že víc spěchám, jako doba konce 20. století, která mě nese někdy jízlivě a jindy až nemilosrdně v náručí, proto šetřím časem a jezdím i ke hřbitovu autem, abych ušetřil tu pomyslnou minutu pro živé, vždyť modlitba a skutek by měly jít ruku v ruce a uvádět vše do souvislostí las-kavé pravdy.

A tak se letos poprvé stalo, že jsem byl během chvíle, kdy z mých rtů plynula slo-

va modliteb, okraden u hřbitova v jednom venkovském městečku. V pravé poledne mi kdosi potřebný (možná pozoroval přítomnou zamyšlenou postavu u hrobu) rozbil okno u zaparkovaného vozu, ukradl mi dokumenty, průkazy, důležité písemnosti, odnesl i svetr a nepohrdl příručním kuffíkem, a co mě nejvíc bolí, odnesl si památku po mé mamince – malou stříbrnou sošku Panny Marie. Už je to osmdesát roků, co si ji ještě jako děvčátko přivezla z pouti v Mariazell.

Já sice myslel při zamykání auta na to, že bych si měl vzít věci s sebou, ale pak jsem se zastyděl – podezíráš někoho, že by okrádal lidi na hřbitově? – zeptal jsem se sám sebe a zakroutil hlavou nad vlastní podezíravostí, snad je to záležitost špatné zkušenosti, fenomén, který ve mně uvízl jako nemoc z povolání, a tak jsem nechal vše, jak bylo, na sedadle auta a odešel těch pár kroků mezi hroby, abych se po návratu přesvědčil, že život šel dál a krade se už i na hřbitově, nic nám není svaté a ničeho se neštítíme.

Já už odpustil tomu člověku, jen se bojím tvrdosti lidského srdce, je mi smutno z lidí, kteří považují za normální loupit na místech posvěcených těly našich nejbliž-

ších bytostí. Těm našim v Pánu zesnulým světlo věčné jistě svítí a oni odpočívají v zaslouženém pokoji, díky Bohu a oběti Kristově, ale co živí mrtví duchem? Ať více světla o letošních svátcích ozáří mysl lidí ve tmě zloby, chamtivosti a nedůvěry v Prozřetelnost, která stojí i nad zákonem lidským, o to prosím o letošních Dušičkách.

Jiří Karas

Katolický aktivista na oltář

20. září při pontifikální mši svaté, kterou Jan Pavel celebroid v Brescii, zapsal do seznamu blahoslavených italského advokáta Giuseppa Toviniho

Giuseppe Tovini (1841–1897) byl katolickým aktivistou, který se po zrušení církevního státu a sjednocení Itálie zasazoval o to, aby se katolíci aktivně účastnili veřejného života, především na poli sociálním a hospodářském. Zakládal banky, noviny, spořitelny, dělnické spolky, školky, školy a burzy.

Papež jej ve své homilii nazval velkým svědkem evangelia. Vyzvedl výjimečnou duchovní příbuznost mezi novým blahoslaveným a Pavlem VI. Vyzval všechny, aby neohrože-

ně vystupovali na obranu pravdy a zásad evangelia.

Podle názoru italského tisku budou po blahorečení Toviniho, prvního italského politika, následovat další. Jako kandidáti jsou označeni Alcide De Gasperi, duchovní otec evropské jednoty, a Giorgio La Pira, florentský primátor a přítel Pavla VI.

Při této slavnosti účinkoval smíšený sbor čítající 1500 zpěváků.

Při modlitbě *Anděl Páně* Jan Pavel II. mimo jiné řekl:

S velkou radostí jsem prohlásil křesťanského laika Giuseppa Toviniho blahoslaveným. Je pro nás příkladem života, který se cele zasvětil obraně a prosazování morálních a duchovních hodnot, které jsou

nezbytné pro obnovu společnosti. Dokázal spojit povolání manžela a otce rodiny s angažovaností v četných katolických aktivitách.

Dovolával se prostřednictvím Panny Marie, kterou se učil uctívat od svého dětství, při tvrdé válce, jakou sváděl v těžké politické a společenské situaci, aby zachoval věrnost evangeliu. Jejím mateřskému Srdci svěřoval problémy vychovatelů, dělníků i mládeže. Ona byla pramenem jeho nadšení při plnění otcovských povinností. K ní se utíkal ve své nemoci i ve chvílích zkoušek. Právě tento nový blahoslavený nás vyzývá, abychom obrátili svůj pohled k Matce Boží milosti a čerpali od ní sílu potřebnou k následování Krista za všech okolností.

Mariánská úcta, jakou se vyznačuje vyspělé křesťanské společenství v oblasti Brescia, poznamenala také život sluhy Božího Pavla VI. Uzavíráme dnes oslavy 100. výročí jeho narození. S velkou láskou vzpomínám na svého ctihodného předchůdce a rád zdůrazňuji, že se od nejtělejšího mládí učil utíkat se k Panně Marii, protože měl to štěstí, že bydlel v blízkosti svatyně Milostiplné Matky Boží. V této svatyni slavil svou primiční mši svatou a sem se vracel pokaždé, kdy to jen bylo možné, aby vyzpíval spolu s Matkou Páně *magnificat* za neocenitelný dar svého kněžství. Jeho povolání, jak sám doznal, vyrůstalo v atmosféře horoucí mariánské úcty. Tato jeho láska k Panně Marii se ještě výrazněji projevila a znásobila v době jeho pontifikátu, jak to výrazně vyniká z četných jeho dokumentů a projevů.

Bez víry naše děti nikdy nedosáhnou bohatství, s vírou nikdy nepoznají bídu.

G. Tovini

DOMINIK DUKA BISKUPEM

V sobotu 26. 9. přijal v hradecké katedrále Svatého Ducha biskupské svěcení ThLic. Dominik Duka OP. Biskupské konsekraci předsedal arcibiskup Karel Otčenášek se spolusvětiteli českým primasem kardinálem Miloslavem Vlkem a apoštolským nunciem v ČR arcibiskupem Giovannim Coppou. Slavnosti se zúčastnili rovněž ostatní biskupové českých a moravských diecézí, kardinál Christoph Schönborn z Vídně, 25 arcibiskupů a biskupů z okolních zemí, na 250 kněží, řeholnice a řeholníci. Pozvání přijali rovněž zástupci Ekumenické rady církví s jejím předsedou, synodním seniorem Pavlem Smetanou v čele. Přítomni byli i zástupci politického života.

Na závěr bohoslužby pozdravili nového biskupa mnozí významní hosté a zároveň poděkovali dosavadnímu správci diecéze arcibiskupovi Otčenáškoví za svědectví života a za vše, co pro církev i svobodu vlasti vykonal.

OCENĚNÍ PRÁCE PRO ČESKO-NĚMECKÉ SMÍŘENÍ

Litoměřice: Čestným kanovníkem katedrální kapituly svatého Štěpána v Litoměřicích byl jmenován v neděli 27. 9. prelát prof. dr. Josef Rabas (90) z německého Rottendorfu. Josef Rabas se stal r. 1937 sekretářem tehdejšího litoměřického biskupa Antonína Aloise Webera, který stál v čele diecéze v letech 1931–1947. Bylo to období těžkých zkoušek za nacistické okupace, následného vysídlení velké části obyvatelstva litoměřické diecéze a konečně po komunistickém puči, který na dlouhou dobu ochromil normální život církve i společnosti. Všechny tyto události měly přímý vliv i na život Josefa Rabase, který se v řadách Ackermannovy obce (Ackermann Gemeinde – AG) okamžitě začal aktiv-

ně angažovat v procesu česko-německého usmíření. Po léta vedl římskou kancelář AG a upozorňoval svobodný svět na porušování základních lidských práv a tvrdou perzekuci církve v tehdejší Československu. Jako ocenění a dík za tuto jeho neúnavnou činnost udělil prelátu Rabasovi čestný kanonikát v litoměřické katedrále biskup Josef Koukl.

LILIOVÉ KŘÍŽE NA VYŠEHRADE

Praha: Udělování skautských liliových křížů se uskutečnilo v bazilice sv. Petra a Pavla na Vyšehradě v úterý 29. 9. v 17.30. Liliové kříže obdrželi více než dvacet skautek a skautů jako ocenění pokroku a růstu ve skautském životě. Kromě dovedností a zručnosti musí skauti prokázat rovněž růst v duchovním životě, který se projevuje i navenek, například asistencí při bohoslužbách, pomocí bližnímu, osobní modlitbou atd. Bohoslužbu, při které byly liliové kříže udělovány, celebroidal probošt Královské kolegiální kapituly sv. Petra a Pavla na Vyšehradě Antonín Doležal spolu s dlouholetým skautským duchovním vůdcem, Mons. Jiřím Reinsbergem, a dalšími koncelebranty.

DALŠÍ POMOC POSTIŽENÝM POVODNĚMÍ

Hradec Králové: U příležitosti biskupského svěcení Dominika Duky v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové předaly řeholní sestry z kongregace Milosrdných sester sv. Kříže do rukou nového pastýře královéhradecké diecéze 200 tisíc korun určených pro oblasti postižené nedávnými povodněmi. I zástupci švýcarského kantonu Thurgau přivezli novému biskupovi nejen dřevěnou berlu, znak pastýřské služby, ale i 210 tisíc korun pro oběti záplav. Část tohoto příspěvku předá biskup Duka přednosto-

vi okresu Hradec Králové. Zbývající obnos obdrží zástupci Diecézní charity.

ZPRÁVY ZE ZAHRANIČÍ

SMLOUVA MEZI SVATÝM STOLCEM A KAZACHSTÁNEM

Vatikán (VIS): Smlouva mezi Svatým stolcem a Republikou Kazachstán o vzájemných vztazích byla podepsána 24. 9. ve Vatikánu. Za Vatikán ji podepsal kardinál státní sekretář Angelo Sodano a za Kazachstán ministr zahraničí Kassym-zhomart K. Tokaev.

Smlouva, která má 15 článků, upravuje právní situaci katolické církve a jejích institucí na kazachstánském území. Zaručuje církvi svobodu její činnosti v souladu s kanonickým právem a státními zákony a zaktovuje vzájemnou spolupráci pro dobro obyvatel země. Stanoví mj., že katolická církev může rozvíjet sociální, výchovné, zdravotní a charitativní iniciativy, dále že má přístup ke sdělovacím prostředkům a může poskytovat duchovní pomoc v nemocnicích a věznicích. Smlouva umožňuje navíc spolupráci v kulturní oblasti mezi katolickými a státními institucemi. Zaručuje katolické církvi vlastnění nezbytného majetku, nutného pro pastorační práci, v souladu se státními zákony.

Podpisu smlouvy se zúčastnili arcibiskup Jean-Louis Tauran a Mons. Celestino Migliore ze Státního sekretariátu Vatikánu; za Kazachstán velvyslanec v Itálii Suleimenov Olzhas a prezident Výboru pro zahraniční styky, obranu a bezpečnost Omarov Sharip. Ředitel Tiskového sálu Svatého stolce Joaquín Navarro-Valls po podpisu smlouvy prohlásil, že jde o první dokument podepsaný mezi Svatým stolcem a některou ze zemí bývalého Sovětského svazu. Prezident republiky Kazachstán Nursultán Abiscevič Nazarbajev byl po podpisu smlouvy při-

jat v audienci papežem Janem Pavlem II. v Castel Gandolfo.

ČBK

VELKÁ CHARTA ZDRAVOTNÍCH SESTER

Svatý stolec zveřejnil dokument představující »Velkou chartu zdravotních sester«. Má těmto pracovnícím pomáhat při výkonu jejich poslání v současném světě. Touto záležitostí se zabýval XVI. kongres papežské pastorační rady pracovníků zdravotní služby, který se konal v Taypey pod heslem »Kvalita života a globalizace«. Je naprosto nezbytné provést hlubokou revizi světové zdravotnické politiky, požaduje předseda rady arcibiskup Javier Lozano Baragan. Podle jeho slov »globalizace otevírá hlubokou propast mezi horečným hledáním technických vymožeností a nedostatkem základních forem zdravotní pomoci pro značnou část lidstva«. KA/

□ Zatímco španělský parlament zamítl většinou jednoho hlasu návrh zákona o »přerušení těhotenství« v průběhu prvních 12 týdnů, americký senát většinou tří hlasů přijal Clintonovo veto proti zákazu potratu cestou předčasného porodu. Virgil Dechant, velmistr organizace Kolumbovi rytíři, vyslovil své rozhořčení nad skutečností, že 36 nejvyšších zákonodárců není schopno osvědčit moudrost a odvahu, aby chránili život dětí, které jsou zabíjeny v okamžiku, kdy se již takřka zcela narodily.

□ Nejnovější změny v Katechismu katolické církve mají 20 stran a týkají se 80 z 2865 článků. Nejvíce je komentována změna článku 2267, ve kterém papež zpřísnil své dřívější stanovisko týkající se použití trestu smrti. V oficiálním textu se nyní říká, že případy absolutní nezbytnosti k odstranění provinilce »jsou velmi řídké a možná se již vůbec nevyskytují«.

DIES DOMINI – DEN PÁNĚ

Od sobatu k neděli

18. Pro tuto podstatnou závislost třetího Božího přikázání na památce spásného díla Božího křesťaně, když si uvědomili zvláštní povahu Kristem zahájené nové a konečné doby, určili první den po sobotě jako den sváteční, protože toho dne Pán vstal z mrtvých. Kristovo velikonoční tajemství skutečně představuje úplné odhalení tajemství počátku, vrchol dějin spásy a předjímání završení světa na konci času. Co Bůh způsobil stvořením a co vykonal pro svůj lid exodem, to se dokončilo ve smrti a ve vzkříšení Krista, i když to konečný výraz najde teprve v parusii, Kristovým návratem ve slávě. V něm se plně uskutečňuje duchovní smysl sabatu, jak zdůrazňuje svatý Řehoř Veliký: „Za oprav-

dový sabat považujeme svého Spasitele, Pána Ježíše Krista.“ (14). Proto radost, s níž Bůh o prvním sabatu lidstva pozoroval stvoření uskutečněné z ničeho, zaznívá pak v radosti, s kterou se Kristus o velikonoční neděli zjevil svým, aby jim přinesl dar pokoje a Ducha (srov. Jan 20, 19–23). Opravdu ve velikonočním tajemství prožívá člověk a s ním celé tvorstvo, které „až podnes společně sténá a pracuje k porodu“ (Řím 8, 22), svůj nový „exodus“ ke svobodě dětí Božích, které spolu s Kristem smějí volat: „Abba, Otče“ (Řím 8, 15); Gal 4, 6). Ve světle tohoto tajemství znova nabyvá smysl starozákonní příkaz o dni Páně, obohacuje se a plně objevuje ve slávě, která září z tváře zmrtvýchvstalého Krista (srov. 2 Kor 4, 6). Od „so-

boty“ přecházíme k „prvnímu dni po sobotě“, od sedmého dne k prvnímu dni: den Pána se stává dnem Krista!

DRUHÁ KAPITOLA

DIES CHRISTI Den vzkříšeného Pána a daru Ducha

Týdenní Velikonoce

19. „Na základě úctyhodného zmrtvýchvstání našeho Pána Ježíše Krista slavíme neděli nejen o Velikonocích, ale také v každém týdenním cyklu.“ Tak psal počátkem 5. století papež Inocenc I. (15) a dosvědčil tak už ustálenou zvyklost, která se utvořila v prvních letech po Pánově vzkříšení. Sv. Basilius

mluví o svaté neděli poctěně zmrtvýchvstáním Pána, prvním ze všech dnů“. (16) Svatý Augustin říká neděli „velikonoční svátost“. (17)

Toto těsné spojení neděle a zmrtvýchvstání Pána zřetelně zdůrazňují všechny církve, na Východě i na Západě. Zvláště v tradici východních církví je každá neděle chápána jako anastésimos heméra, den vzkříšení, (18) a tímto svým charakterem je středem celého kultu (slovanské voskresenje, pozn. překl.)

Ve světle této nepřerušené celosvětové tradice je jasné, že den Páně, jakkoli je, jak už řečeno, jeho kořenem samotný tvůrčí akt a bezprostředně tajemství Božího „odpočinutí“, přesto musíme vztahovat zvláště ke Kristově zmrtvýchvstání, máme-li pochopit jeho plný význam. To se děje o křesťanské neděli, která každý týden

Dne 9. 5. 1996 bylo Ministerstvem vnitra zaregistrováno občanské sdružení „**RODINA SV. ZDÍSLAVY**“. Je zaměřeno na opuštěné děti a sirotky žijící v dětských domovech a jiných ústavech.

Vybraným manželským párům, které se chtějí věnovat výchově těchto dětí, bude umožněno bydlet ve vícegeneračních rodinných domcích na Rožnovsku. Výstavba prvního domku byla zahájena 10. 8. 1998 v obci Hutisko-Solanec.

Projekt si zaslouží naši pozornost. Pokud chcete podpořit jeho cíle finančně, můžete tak učinit platbou na účet Komerční banky – číslo konta: **9540060267/0100, variabilní symbol 666, KB Rožnov pod Radhoštěm**. Zašlete i doprovodný dopis s uvedením své adresy na **Olgu Michutovou, Hutisko-Solanec 395, PSČ 756 62**.

Kolegium katolických lékařů pořádá v Brně v pátek 9. 10. 1998 v 17.00 hodin přednášku MUDr. T. Lajkepa **Metafyzická psychiatrie**. Přednáška se koná v Centru dětských odborných zdravotnických služeb, Žerotínovo nám. 4, VI. posch.

Dům sv. Josefa, horská chata v Beskydech, přijme brigádně kuchaře a pomocnou sílu (vhodné pro manžel. pár) na dobu od 4. 1. 1999 do 31. 3. 1999. Hlaste se co nejdříve na adresu: Ing. J. Kubeček, Gruň 60, St. Hamry 739 15, tel. 0658/378 65.

FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY SV. CECÍLIE, ÚSTÍ NAD ORLICÍ 3. ROČNÍK, 3. A 10. ŘÍJNA 1998

Festival duchovní hudby svaté Cecílie byl založen v roce 1996 s úmyslem vzájemného poznávání a zdokonalování chrámových varhaníků, ředitelů kůrů a zpěváků, kteří mají zájem zavádět ve svých kostelích zpívanou liturgii v duchu II. vatikánského koncilu tak, jak nám to církev ukládá.

V sobotu 10. října 1998 ve 13.30 hod. v děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie – festivalový koncert chrámových sborů: z Pardubic, z Lanškrouna, ze Svitav, z Letohradu, z Poděbrad, Ústí nad Orlicí a Přelouče a scholy katedrál sv. Václava v Olomouci.

Vyvrcholením celého festivalu bude společně zpívaná mše svatá v 16.30 hod., kterou bude celebrovat J. Exc. Mons. Josef Kajnek, pomocný biskup královéhradecký, spolu s dalšími kněžími. Mše svatá bude vysílána v přímém přenosu na Rádiu Proglas.

Přibližně 240 přihlášených zpěváků bude zpívat tyto části mše svaté: proprium – P. J. Olejník: Slavnost Nanebevzetí Panny Marie, ordinarium – Missa mundi (gregoriánský chorál), J. Strejč: Ecce Sacerdos magnus (smíšený sbor s varhanami), D. S. Bortňanskij: Těbě pajóm (smíšený sbor a capella ve staroslověnském jazyce), píseň z Kancionálu: Budíž vděčně veleben. Varhany: prof. Václav Uhlíř, dirigent: Oldřich Heyl.

K ZAMYŠLENÍ

Rozumí-li se slovům »autonomie časných skutečností« tak, že stvořené věci nejsou závislé na Bohu a že jich člověk může užívat bez vztahu ke Stvořiteli, pak každý, kdo uznává Boha, cítí, že tyto názory jsou mylné.

GS 38

Žádným lidským zákonem se nemůže tak dobře zabezpečit osobní důstojnost a svoboda člověka jako Kristovým evangeliem svěřeným církvi. Církev si cení dynamismu dnešní doby, s níž se tato práva všude podporují. Toto hnutí je však třeba do-

plnit duchem evangelia a zajistit je proti jakémukoliv druhu nepravé autonomie.

GS 41

Je mnoho těch, kteří vůbec nedbají na sociální zákony a předpisy. A je dosti těch, kteří se nestydí vyhnout se všelijakými podvody a úskoky spravedlivým daním a jiným povinnostem vůči společnosti. Jiní zanedbávají pravidla společenského života, např. zdravotní opatření nebo dopravní předpisy a neuvědomují si, že takovou nedbalostí ohrožují svůj i cizí život.

GS 30

opět nabízí věřícím k rozjímání a k životu velikonoční dění, z něhož pramení spása světa.

20. Podle shodného svědectví evangelií došlo k Ježíšovu vzkříšení z mrtvých „první den po sobotě“ (Mk 16,2.9; Lk 24,1; Jan 20,1). Téhož dne se Zmrtvýchvstalý zjevil dvěma emauzským učedníkům (srov. Lk 24,13–35) a shromážděným jedenácti apoštolům (srov. Lk 24,36; Jan 20,19). Osm dní poté – jak dosvědčuje Janovo evangelium (srov. 20,26) – se učedníci zase shromáždili, kdy se jim Ježíš zjevil a dal se poznat Tomášovi, když mu ukázal své rány. Také den Letnic byla neděle, první den osmého týdne po židovském svátku velikonoce (srov. Sk 2,1), když se vyjitím svatého Ducha naplnilo zaslíbení, které dal Ježíš apoštolům po svém vzkříšení (srov. Lk 24,49; Sk 1,45). To byl den prvního zvěstování a prvních křtů:

Petr hlásal shromážděnému množství, že Kristus vstal z mrtvých, a „ti, kdo přijali jeho slovo, se dali pokřtít“ (Sk 2,41). To byla epifanie Církve, která se projevila jako lid, ve kterém přes všechnu svou různost v jednotě spolu krácejí rozptýlené Boží děti.

První den v týdnu

21. Na tomto základě začal už za časů apoštolů určovat rytmus života Kristových učedníků „první den po sobotě“, první den v týdnu (srov. 1 Kor 16,2). Prvního dne po sobotě se shromáždili i věřící z Troady „k lámání chleba“, když jim Pavel kázal na rozloučenou a učinil zázrak, aby znovu přivedl k životu zemřelého mladého muže jménem Eurychos (srov. Sk 20,7–12). Zjevení Janovo dosvědčuje zvyk nazývat tento první den v týdnu „dnem Páně“. (1,10). Od té doby je to

jeden z podstatných znaků, jimiž se křesťané lišili od okolního světa. To psal už začátkem druhého století místodržitel v Bythinii, Plinius Mladší, který zachytil zvyklost křesťanů „shromažďovat se v jistý den před východem slunce a společně zpívat chvalozpěv Kristu jako jedinému Bohu.“ (19) A skutečně, když křesťané řekli „den Páně“, dávali tomuto pojmu plnost smyslu, který se odvozuje z velikonočního poselství: „Ježíš Kristus je Pán“ (Fil 2,11; srov. Sk 2,36; 1 Kor 12,3). Tím byl Kristu přiznán titul, jímž Septuaginta ve zjevení Starého zákona překládala jméno Boží, JHVH, které bylo zakázáno vyslovit.

22. V této rané době Církve nebyl v krajinách, kde se Církev šířila, všeobecně znám týdenní cyklus dnů v týdnu, a svátky římského a řeckého kalendáře se neshodovaly s nedě-

lí. To přinášelo křesťanům nemalé těžkosti, když chtěli dodržovat den Páně a stanovit jej typicky na určitý den v týdnu. Tím se vysvětluje, proč byli věřící nuceni scházet se před východem slunce. (20) Přesto se prosadilo zachovávání týdenního rytmu, protože se zakládalo na Novém zákoně a bylo spojeno se zjevením Starého zákona. Rádi to ve svých spisech a ohlášeních zdůrazňují apologetové a církevní Otcové. Velikonoční tajemství bylo vysvětlováno na základě těch textů Písma, které – podle svědectví sv. Lukáše (srov. 24,27.44–47) – učedníkům vysvětlil sám vzkříšený Kristus. Ve světle těchto textů získalo slavení dne vzkříšení svou naučnou a symbolickou hodnotu, která dokázala vyjádřit celou novost křesťanského tajemství.

Pokračování příště

Liturgická čtení

Neděle 11. 10. – 28. neděle v mezidobí

1. čt.: 2 Král 5,14–17
 Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4 Odp.: srv. 2b
 2. čt.: 2 Tím 2,8–13
 Ev.: Lk 17,11–19

Pondělí 12. 10. – památka sv. Radima

1. čt.: Gal 4,22–24.26–27.31–5,1
 Ž 112,1–2.3–4.5a+6–7 Odp.: 2
 Ev.: Lk 11,29–32

Úterý 13. 10. – ferie

1. čt.: Gal 4,31b–5,6
 Ž 118,41.43.44.45.47.48 Odp.: 41a
 Ev.: Lk 11,37–41

Středa 14. 10. – nez. pam. sv. Kalista I.

1. čt.: Gal 5,18–25
 Ž 1,1–2.3.4+6 Odp.: Jan 8,12
 Ev.: Lk 11,42–46

Čtvrtek 15. 10. – památka sv. Terezie od Ježíše

1. čt.: Ef 1,1–10
 Ž 97,1.2–3ab.3cd–4.5–6 Odp.: 2a
 Ev.: Lk 11,47–54

Pátek 16. 10. – památka sv. Hedviky

1. čt.: Ef 1,11–14
 Ž 32,1–2.4–5.12–13 Odp.: 12b
 Ev.: Lk 12,1–7

Sobota 17. 10. – památka sv. Ignáce Antiochijského

1. čt.: Ef 1,15–23
 Ž 8,2–3a.4–5.6–7 Odp.: srv. 7
 Ev.: Lk 12,8–12

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	11.10.	12.10.	13.10.	14.10.	15.10.	16.10.	17.10.
Antifona	1136	1722	1166	1181	1734	1768	1708
Žalm	784	783	783	784	783	783	786

Ranní chvály:

Hymnus	1136	1723	1166	1182	1559	1769	1708
Antifony	1137	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1724	1170	1186	1735	1770	1710
Antifona k Zach. kantiku	720	1557	1170	1186	1735	1771	1562
Prosby	1140	1724	1171	1186	1724	1771	1711
Záv. modlitba	721	1557	1171	1558	1560	1561	1562

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1334
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1221	1336
Záv. modlitba	721	1159	1175	1191	1206	1222	1336

Nešpory:

SO

Hymnus	1132	1145	1727	1176	1192	1560	1774	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	1224	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1730	1180	1196	1737	1777	810
Ant. ke kant. P. M.	720	721	1557	1180	1196	1737	1778	721
Prosby	1135	1149	1731	1180	1196	1731	1778	811
Záv. modlitba	721	721	1557	1181	1558	1560	1779	722
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1262	1238

Představujeme vám...

NÁBOŽENSTVÍ – původ, zkoumání, srovnávání

Josef Peřimovský

Křesťansko-filozofická studie katolického autora, která se zabývá původem náboženství, jeho přirozeným zkoumáním z hlediska rozumového poznání předmětu – Boha.

Kniha přináší ucelený pohled na přirozený vývoj a krizi náboženství, původ mytologie a její vztah k náboženství. Důležitým bodem na cestě k utřídění informací je přijetí poselství přirozené morálky. Rovněž porovnání historických i současných náboženských systémů z hlediska jejich výpovědi o Bohu, člověku, morálce a posmrtném životě je dobrým základem k vytvoření skutečné pravdy, kterou jsme schopni přijmout nejen na základě katolické víry, ale i prostým uvažováním o nadpřirozených skutečnostech.

Studie se však nezabývá přímo mystickým poznáním Boha či nadpřirozeným darem víry, ale rozlišuje skutečné sdělení Boží od falešného „sdělení“, majícího původ ve fantazii nebo v jiné nadpřirozené bytosti, s Bohem znepřátelené (démon, Satan).

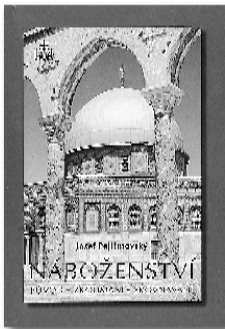
Brož., A5, 200 stran, 151 Kč

CESTIČKA K BOHU

P. Ferdinand Neubauer

Třetí upravené vydání modlitební knížky pro děti. Jde o cenný klasický soubor, promodlený mnoha generacemi.

Při pečlivějším pročitání zjistíme, že knížka je rozdělena do několika tematických celků. Každý je uveden výkladovou částí,

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

kteřá stručně shrnuje základní náboženské poznatky, nutné pro život katolického křesťana. Autor začíná své dílo základními modlitbami se srozumitelným, vysvětlujícím a rozvíjejícím výkladem. Následují oddíly „Desatero Božích přikázání“ a „Den s Pánem Bohem“, které obsahují modlitby vhodné za různých situací v průběhu dne, a nakonec poučení o svátostech.

Rodiče a prarodiče mohou prostřednictvím této malé knížky předat svým dětem či vnoučatům nejcennější poklad praktického duchovního života, kterým modlitba bezesporu je. Je velmi prospěšné, aby děti byly v počátcích svých modlitebních aktivit vedeny nejen radou, ale i společnou modlitbou v rodině. Za pomoci „Cestičky“ a provázení dospělým člověkem tak mohou získat umění modlit se vlastními slovy.

Tato modlitební knížka je nezbytným průvodcem k získání zkušenosti modlitby. Ta dítě přitahuje více k Bohu, vede ho k adoraci a pomáhá mu objevit správné postoje v rozmanitých životních situacích.

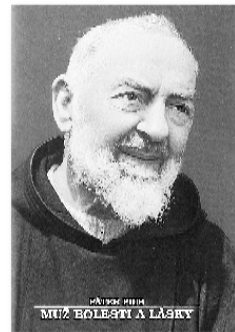
Koř. váz., A6, 197 stran, 82 Kč

PÁTER PIUS, MUŽ BOLESTI A LÁSKY

Otec Bohuslav SDB

Dotisk druhého vydání životopisu kněze, který je znám celému světu a který již za života byl považován za svatého. Ačkoliv nebyl dosud Církví blahořečen, jeho poselství bolesti a lásky ke Kristu a k duši každého člověka, podložené i fyzicky (pět ran Kristových), má svůj dosah až do dnešních dnů.

Brož., A5, 72 stran, 52 Kč

Piaceno prevodem
706 035

Novinové výplatné

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Archiepiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: studia.maticecm@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDEVNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TYPENÍKŮ. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevzdávané nezveřejněné příspěvky nevracíme.